ناول

کافره

لیک
امین مسرور

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

کافره

لیکوال

امین مسرور

2021.01.22 08:32

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

- کتاب :: کافره
- ليکوال :: امين مسرور
- کمپوز :: خليل الله تصميم
- مخ پاڼه :: بسم الله خيالي سنځاوی
- تعداد :: 500
- خپرونکی :: سبا وون پښتو ادبي ټولنه کوټه
- پبلشر :: بک پلس
- چاپ کال :: 2020 ع
- بيه :: 180

د موندلو درک : السراج بکس، جناح سينټر جناح روډ کوټه
اباسين کتاب پلورنځی، قصبه کالوني سټاپ کراچي
کتاب پلورنځی، شېراني مارکيټ عبدالستار روډ کوټه
تکتو کتاب کور، کاسي روډ کوټه
کتاب کور، يونيورسټي روډ، پخوانی اورکزی پلازه، اوسنی
امين پلازه بيسمنټ، ارباب روډ ته نژدې، پېښور
پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور يونيورسټي، پېښور
غزنوي کتب خانه کندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټړون

د خپل پلار ارواښاد
عزیز الله توخي (ببرک خان)
په نوم چې ټول ژوند يې په کړاوونو کې تېر شو
روح يې ښاد پر ګور يې نور

امین مسرور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل ګران خور، او د ورور په څېر ملګري اروابناد شهید نسیم خان کجیرزي (کاکړ) و سپېڅلي روح ته ډالۍ چې له ماشومتوبه بیا تر شهادته راسره د ژوند شپې سبا کړې او آخر پر لسم جنوري 2012 د علمدار روډ په بمي چاودنه کې له موږه د تل له پاره بېل شو. روح یې ښاد پر ګور یې نور

امین مسرور

2021.01.22 08:33

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امین مسرور ناول "کافره"

په کتاب تبصره ډېر ګران کار وي، په خصوصي ډول هغه چې څوک ملګری درته ووايي چې په دې کتاب څه اوليکه- ماته زړګي عليخېل د دې ناول سافټ کاپي را ايمېل کړه او ويل يې چې د ليکوال ورومبی تخليق دی او ناول دی- زه ورته خوشحاله په دې خبره شوم چې اوس پښتانه ليکوال د ناول ژانر ته توجه کوي او ليکي يې. ښه ښه ناولونه په کي تخليق شول- خو ګرانه داوه چې څه به پرې ليکم او څنګه به ليکم- ما ناول نيم اولوستلو چې په کلي کي مي دوه غمونه پرله پسې اوشول-او داسي کار او ځنډېدلو- ولي چار دي ښه وي ليکوال امين مسرور او زړګي عليخېل بږغ اونه کړو او نه يې خفګان ښکاره کړو-

ناول دلچسپ دی او کيسه يې هم ډېره غم لړلې ده-د دې ناول کيسه د افغانستان د نيم اولس يا د ټولي پښتونخوا د نيم اولس کيسه ده- د تېرو سلو کالو نه زيات وخت تېر شو چې په دې سيمه امن نشته، هر خوا اور دی او تباهي بربادي شروع ده- د سيکهانو ظلمونه د انګرېز د راتګ سره ختم شول، خو د فرنګي ظلم شروع شو- د فرنګي او سيکهانو دا فرق ؤ چې سيکهانو تشه بربادي، مرګ، ژوبله او لوټ مار کولو، ولي د فرنګي سره جديد تعليم، پرمختګ او ترقي هم راغله- ولي د ازادي غوښتونکو خلاف ظلم وستم کم شوي نه دي-کله چې د فرنګي نه خلګو ځان خلاص کړو خو د هغوی استعماري پاليسي ختمه نه شوه او په دې سيمه کي لاس وهل لا زيات شول-د هغوی پاليسي امپيرياليستي او کيپټليسټ وه چې د مظلوم اولس د درد دوا يې نه لرله- د دوی دغه لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

وهني وي چې په عکس العمل کې ترقي خوښونکي او کمیونسټ نظام ته خلک راغب شول او زلمي کهول یا نوي کهول ته دغه لار غوره ښکاره شوه او خپله سوکالي او په مختګ یې په کې لیدلو.

دغه نوی کهول چې موږ ورته منورین ویلی شو د نوي او جدید دورزېږون وو- او د دوی خلاف یورپي یا امپیریالسټ او کیپیټلسټ ملکونو ډېره ناروا او سخته پراپېګنډه شروع کړه- په شریک هندوستان یا د تقسیم نه اګاهو فرنګي د "وهابي" اصطلاح ایجاد کړې وه او د خپلو مخالفو مسلمانانو عالمانو او دیني ډلو خلاف یې استعمالوله- یعني د مذهب استعمال یې د ترقي خوښونکو او کمیونسټو د اثر کمولو لپاره او په شریک هند کې د مخالفو علماؤ له پاره په کار راوستله- د نوي او جدید دور عالمانو ته به یې "وهابي" ویلو- چې اوس هم ډېر ساده خلک په دغه اصطلاح دوکه خوري- او یوه بله اصطلاح یې د ترقي خوښونکو له پاره د "کافر" او کمیونسټ خوښه کړې وه- د فرنګي پلوي ملایانو او عالمانو به کمیونسټ او ترقي خوښونکي بې دینه او کافر بلل- او دغه رنګ ډېر خلک په دې جنګ کې خوار شو- اوس ټول په جمع دې ته پردی جنګ وایي- د طالب او مجاهد اصطلاح چې ډېري سپېڅلي نامې او اصطلاح ګاني دا سي استعمال شوې چې نوی نسل یې نور هم بد ظن کړلو او د پښتنو په دې سیمه د لویې تباهي سوب شوې-

ورور د ورور دښمن شو- ماته ښه یاد دي چې په او ویا یمه لسیزه کښې د افغانستان د ګردیز ولایت ډېر افغانان د ځړه ګانو په ډول دلته کارونو ته راتلل- دوی به په سوات کې په باغونو او پټو کې کار کولو- لښتي جوړول، بوټو له ډوغلي کنستل او په کلو کې به یې خلکو له کوهي کنستل- دوی به د کلو په حجرو کښې پاتي کېدل او د کلي د خلکو مېلمانه به وو یا چې چاله به یې کار کولو د هغوی مېلمانه به وو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

داسي زموږ کلي ته هم راغلي وو او دوه کوهي يې موږ له کنستلي وو- په اول ځل چي راغلي وو نو دا به د کال ۱۹۷۳-۷۴ زمانه وه- چي موږ له يو څاه يې کنستلو- په دوی کښي دوه ورونه "وزير ګل" او بل "يار خان" هم شامل وو- يار خان کشر او وزير ګل مشر وو- يار خان په دغه زمانه د لسم ټولګي طالب علم ؤ- موږ چي به د سکول نه راغلو نو دوی سره به مشغليدلو- دواړو ورونو به ښې ټپې کولې او ډېر خواږه اوازونه يې وو- او د کوهي د بيخ نه به يې ډېر خوږ غږ ازانګې کولې- دوی لاړل او په دويم ځل چي کله راتلل نو د ۱۹۷۶-۷۷ او ۷۸ زمانه وه په افغانستان کي د انقلاب ازانګې وې، حالات غير يقيني وو- کله چي دوی راغلل نو موږ يو بل کوهی کنستلو- دغه "وزير ګل" د يو بل ملګري "اغا ګل" سره راغلو- وزير ګل به لکه زموږ پښتو ويله او اغا ګل دغزني پښتو ويله- يار خان د بل ملګري سره راغلو او هغه هم زموږ په حجره کي ديره شو- وزير ګل او اغا ګل به يار خان او د هغه ملګري ته کافر ويل- يار خان دغه وخت دوولسم پاس کړی ؤ، ولي وزير ګل هم هغه شان ؤ-او ټول تعليميافته يې کافر بلل- د جديد تعليم خلاف او يو پوخ ملا ؤ- يار خان بيرته افغانستان ته لاړ شو او وزير ګل په کوهي کنستلو تادي کوله، ويل به يې زر ځم چي دغه کافرانه ښځه چرته او نهٔ تښتوي- په افغانستان کي انقلاب راغلی ؤ- ورور دورو دښمن ؤ- تعليم يافته چي ترقي غوښتونکي وو د جمهوريت ملګري وو او د ملک ترقي يې غوښتله- بل اړخ ته قدامت پرست د ايمپيريالسټ ملګري وو- د افغانستان نه يې څه جوړ کړل ستاسو په وړاندي دي-

بهر حال زما مطلب د دې کيسې نه دا ؤ چي کوم ناول ستاسو په لاسو کي دی ګو چي افسانوي ليکنه ده، ولي د حقيقت عکاس دی- زموږ په اولس کي د بده مرغه خلک قران لولي خو په معنو يې نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهېږي، ایمان پرې لري خو عمل پرې نه کوي- او هم دغه د دې قام د
پاهي سوب دی- د دې ناول کیسه د دې سیمي کیسه ده، کردارونه یې
پاپېره زموږ سره موجود دي- زه په دې ناول د هر څه څکه نه وایم چې د
یسې خوند ته نقصان او نه رسي- په کیسه کې ګام په ګام تلوسه
وجوده، او د کلو نامې یې معلومي دي پلاټ یې ساده دی، پېچیده نه
ی- لیکوال کردارونه او د هغې شالید یې نه دی بیان کړی- ولي پوهېدل
ږې ګران نه دي- وحدت تاثر یې هم برقرار ساتلی دی او لکه د اوږدې
و طویلي افسانې سره جوت والی ښایي- اختتام یې هم لکه د پښتنو
عام ژوند لویه ټریجیډي ده او ډېر په غم سره پای کېږي او تر ډېره وخته
ې کردارونه د زړه نه اوزي او سترګو سترګو ته کېږي- په دې ناول کې د
ښتنو ښځو کردار او رول هم جوت لیدلی شي- یوې ښځې ته تعلیم
افته په کوم نظر ګوري او بې تعلیمه ورته څه مقام ورکوي، دا هم تاسو
یدی شی- دا یو ښه د وخت سره سم ناول دی او الله دي او کړي چي د
مین مسرور په پیغام لوستونکي پوهه شي او مرام او مومي-

خاوري

رشید احمد (پېښور، نېټه 2020-10-10)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسرور "کافره"

که څه هم سهيلي پښتونخوا د نظم له لاري ډېر نوموړي ستوري د پښتو ادب و اسمان ته پيرزو کړي دي نو داسي يې په نثر کي هم ډېر ادبي لعلونه د ښکلي پښتو د غاړي په هار کي پيودلي دي. د پښتو ادب د نثر په مقابله کي شعر زيات تخليق شوی دی، څېړونکي د دې لامل د پښتون وطن تېر او روان داوږدې مودې پردی جنګ ښيي. هم دا خبره زياته روښانه ښکاري چي واقعي هم پښتون قام له تېرو پنځو لسيزو راهيسې د خپل بقا د ساتني د پاره خپل سر او مال دواړه قربان کړي دي نو هم داسي د قلم خاوندانو د قلم سياهي د قام پر ښېګړي، سوکالۍ، بقا او روښانه سباوون ګار کړې ده. زما په فکر د قام په دې غميزه به د پښتو ژبې هېڅ يو ليکوال داسي نه وي چي قلم يې د توري کار نه وي کړی.

په لر او بر پښتون وطن کي چي کوم حالات له تېرو پنځو لسيزو راهيسې روان دي د هغه اثرات زموږ پر ادبياتو او فنون لطيفه ډېر ژور اثرات پرې ايښي دي. که شاعر دی که کيسه ليکونکی، سندر غاړی، موسيقار که اداکار دی، هر يو تر خپل وسه د دې حالاتو د مخنيوي دپاره په مړانه هلي ځلي کړي دي يا بيا په څه نا څه شکل يې و اولس او نړۍ ته وړاندي کړي دي. خبره د پښتون وطن د حالاتو روانه ده نو د پښتو ژبې ځوان ليکوال د دې حالاتو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا چي کوم عوامل شتون لري د هغه و بربنډه کولو ته یې ملا تړلې ، د شعر او کیسه ایز ادب له لاري لګیا دي د دې علت دارو درمل ل غواړي.

زموږ د عصر ځوان او ګران ملګری شاعر ښاغلی امین مسرور چي زه یې له ډېري اوږدې مودې راهیسې پېژنم، د سهېلي ستونخوا د کیسټ (پیټي) د نړۍ یو معروف شاعر دی، په سوونو ندري، کاکړۍ غاړي او ټپې یې د پښتو نومورو سندرغاړو زمزمه ړي دي. زموږ دا پېژندګلوي زموږ تر منځ هغه وخت نوره ټینګه نته پیدا کړه کله چي موږ یو څو ملګرو لکه زه راقم الحروف رګی علیخېل)، ښاغلی عباس شاه مخلص، ښاغلی نذیر اکسار، ښاغلی بلال سپرلی، ښاغلی فضل اشنا، ښاغلی بدالرحیم مرستیال او نعیم خان کاکړ په ګډه د پښتو ادب د ودې د ره یو تنظیم په عالمو چوک کوټه کي د **"سباوون پښتو ادبي ټولنه وټه"** په نامه بنسټ کښېښود، نو ښاغلی امین مسرور د لومړي ست ایښوونکو ملګرو په قطار کي راسره وږه په وږه ولاړ ؤ، یو ال یې د تنظیم صدارت هم په ورین تندي وکړ او نن سبا د تنظیم نرل سکتر هم دی چي تنظیم ښه په مینه او پښتني هوډ مخ په راندي بیایي.

ښاغلی مسرور چي خپل نوم یې حمدالله دی د کوټي په لوړ ارېز سیمه کي د مئ په ۲۸ مه نېټه په کال ۱۹۸۳ کي زوکړی دی. د کړي یې تر دوولسم ټولګي پوري کړي دي، په لومړي سر کي امین

2021.01.22 08:34

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسرور پلار د دهٔ د شاعرۍ خلاف ؤ، خو د پښتو ژبې مینې دی دومره مجبور کړو چې شاعري یې پټه او د امین توخي په نامه کوله. وروسته بیا د ځینو ملګرو په مشوره یې د امین مسرور تخلص ځان ته غوره کړو. د شعر د صنف سره سره د کیسه ایز ادب په خوا یې هم رجحان شته. هم دا کیسه ایز اثر "کافره" یې د دې خبرې ثبوت دی چې ښاغلی مسرور د شعر په طبع ازمایي کې خو بر لاسی دی چې دی، او س یې په کیسه ایز ادب کې هم بر لاسی تر لاسه کړی دی.

دا ناول چې ښاغلي مسرور ورته د "کافره" نوم غوره کړی دی زما په فکر د علامت سره سره د حقیقت سره هم ژوري ریښې لري. کوم حالات او واقعات چې په دې ناول کې بیان شوي دي هغه واقعي هم د پښتون وطن د تېرو او روانو حالاتو آئینه دي. نن هم پښتون که هغه د لر دی او که د بر، کډه په شا یو کوچاني ژوند تېروي. د مذهب او ستر ېټیجک ډیپت په نامه چې کومه نړیواله جګړه پر افغان پښتون وطن له پردو له لاسه وتپل شوه، دې جګړې په لکهونو انسانان له خپل وطنه کډه په شا په پردي وطن کې د ژوند شپې سبا کول یو تریخ حقیقت ته په مخه کړو. دې مهاجرت ډېري ریښتوني کیسې له ځان سره راوړې، دا ناول "کافره" هم د هغو کیسو شخه یوه کیسه ده چې ښاغلي امین مسرور ورته د ناول غوندي ژانر جامې ورپه غاړه کړې او د پښتون افغان وطن د کړکېچونو حالاتو د بیانولو حق یې ادا کړی. دا ناول د امین مسرور لومړی نثري طبع زاد اثر دی، زهٔ د دې ناول پر فني اړخ بالکل نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ېږم چي دا ښکلی او ښکلی ناول دی، لاکن دومره ضرور وایم چي د
ښتون افغان وطن د لوټي لوټي کېدو په ترځ کي داسي ډېري کيسې
نه چي زموږ د پښتو ژبي د کیسه ایز ادب د لیکوالو و تحریر ته په
نظار دي. د دې له مخه د سهېلي پښتونخوا نوموړو لیکوالانو لکه
وانښاد پرفېسر راز محمد راز، ډاکټر نصیب الله سیماب، فاروق
رور، ډاکټر لیاقت تابان، قادر مجرم او نورو لیکوالو د داسي
ښتونو کیسو د تحریر بنسټ ایښی دی نو ښاغلی امین مسرور هم
دوی په پلۀ دا کار ته وړه ورکړه او د پښتو کیسه ایز ادب په هار کي
ې د "کافره" په نوم لعل وپیي.

زۀ ښاغلي امین مسرور ته پر دې ناول "کافره" چي د دۀ
مړی نثري هڅه ده، ډېره مبارکي او داد ورکوم او په دا هیله یم چي
سرور به د پښتون قام په غمېزه خپل قلم هم دغسي تاند ساتي او د
ښتو ژبي د بډايي توب په دې مقدس کار کي به خپله ونډه
ریکوي. په درنښت

ژړ ګی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

26/07/2020

2021.01.22 08:35

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال یاداښت

څه د خوند د کفر شپې وې، څه په خوند سبا کېدلې زۀ
کافر درتلم دیدن ته، تۀ کافره راوتلې

(عباس شاه مخلص

له ښه مرغه د پښتو ژبي د خدمت په هوډ دا دی ستاسو
لاسو ته زما مات ګوډ ناول در ورسېدی. زۀ د دې ناول د ښو او بد
پرېکړه نۀ شم کولای، دا زما لومړی نثري هڅه ده، خو دومره ضرو
وایم چي د دې ناول کیسۀ یوه رېښتونې کیسه ده. داسي ډېر
کیسې شته چي په لوی افغان وطن کي د تېرو څلوېښتو کلو را هیسې
بیا تر نن ورځي پوري چي کوم پردی جنګ روان دی، داسي کیسې
زموږ دین، وطن، پښتو او پښتونولي ته ډېر نقصان رسولی دی
کومو خلګو چي د بل پردي په لمسون د دین مذهب په سپېڅلي نام
خپل وطن لوټي لوټي کړی، هغوی پر هغو خلګو د کفر فتوې
ولګولې، کومو خلګو چي د وطن، دین، مذهب او پښتونولي ت
ټولو زیات خیال ساتلی ؤ.

ما په دې ناول کي صرف دومره هڅه کړې ده چي زۀ هغه تېر
شوي حالات د یوې کیسې په څېر تاسو ته وړاندي کړم. کېدای شي
چي په دې ناول کي ډېري نیمګړتیاوي وي، خو بیا هم باور لرم چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړتیاوي به زما د پښتو او افغان وطن د میني په خاطر
ښتانه نظرانداز کړی.

زهٔ د زړګي علیخېل یوه نړۍ مننه کوم چي له ما سره په دې
کي ډېر زیات ستړی او مرسته یې راسره وکړه. زما ډېري
ړتیاوي یې راته په ګوته کړې، که چېري زړګی علیخېل نهٔ وای
باور لرم چي زهٔ د دې ناول لیکلو لائق نهٔ شوم کېدی. ورسره د
یکوال محترم رشید احمد صاحب یوه نړۍ مننه کوم چي په دې
یې سریزه ولیکله. خدای دي دوی آباد، سر لوړي او خوشحاله
دلته د خپل ادبي تنظیم "سباوون پښتو ادبي ټولني کوټې" د
و نړۍ نړۍ مننه کوم چي زهٔ یې و دې ناول لیکلو ته وهڅولم،
سید عباس شاه مخلص، عبدالرحیم مرستیال، نذیر احمد
سار، بلال سپرلی او نوروز لائق. ورسره ورسره د خپل کهاله زما
ن ورونه لکه نجیب الله خان، کریم خان، احمد خان، سیف الله
. زما نزدې ملګري لکه نعیم کاکړ، متین کاکړ، محمد قسیم
ړ، محمد ناصر کاکړ، محمد قیوم کاکړ، اسماعیل خلجی، فضل
ا، محمدالله هوتک، غلام محمد ارماني، خلیل الله تصمیم او
ضان ارماني. د دې ټولو کور ودانی وایم چي زما یې هر وخت ډاډ
رنه وکړه. نور مو پر خدای سپارم، وسلام

امین مسرور، کوټه

22-08-2020

2021.01.22 08:35

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېيل

۞

له سهار راهیسې توري دوړي وې، اسمان تک سور لکه په وینو چې سور وي، داسې ښکارېده لکه د قیامت ورځ چې وي، یو حال نهٔ معلومېدی چې څه کیسه ده، خلک حق حیران وو چې د خدای عذاب خو به نهٔ وي؟ د ماپښین دوې بجې وې خو داسې توره شپه جوړه وه چې ښی او چپ لاس نهٔ معلومېدی. د خاورو باران ؤ، دا سلسله هم داسې روانه وه چې د ماز دیګرې په خوا لړ لړ اسمان معلومېدل پېیل شو، سرور د کلي خان ؤ، ماښام ناوخته خپل کورته راغی، د کوټې په دروازه کې ودرېدی، رنګ یې تک زېړ اوښتی ؤ، د سرور خان مائینه هوسۍ چې تټوله ورځ یې په انتظار تېره کړې وه چې ژنګه یې پر خپل خاوند سترګې ونښتې نو یې پوښتنه ځني وکړه چې؛

"د ګل میني پلاره! خیر خو دی، چېرې تللی وې". د سرور تر سترګو اوښکې د باران په شان توی شوې، په لستوڼي یې خپلې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل؛

"وطن وران شو، نور دلته ژوند ګران دی، نن هغه کسان تټول وژل کېږي یا ورکېږي کوم کسان چې د وطن په مینه مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، د مذهب په نامه راپارېدلو وحشيانو پر ټول وطن قبضه کړې ده، نهٔ سپين ږيری ګوري نهٔ ځوان، نهٔ ماشوم او نهٔ سياه سره، بس لګيا دي وايي اسلام په خطر کي دی".

خبره خلاصه نهٔ وه چي د کور دروازه وټکېدله، سرور خان بېرته له هم هغې دروازې وګرځېدی دباندي ورغی، په تورو دريشيو کي بې شمېره عسکر ولاړ وو، سرور ته يې وويل؛

"لاسونه پورته کړه". سرور هم لاسونه پورته کړل، له خُلې يې صرف دومره ووتل چي؛

"څوک ياست او څه غواړئ"؟

عسکرو هيڅ نهٔ وويل، د سرور سترګي يې ور وتړلې. په موټر کي يې سپور کړی، موټر مخ د ولايت په لور روان شو. رؤف چي د سرور خان د ترور زوی ؤ هر وخت به د سرور کره ؤ، خو په دغه ورځ بلکل نهٔ دی راغلی، اول هم د کلي خلګو پر رؤف شک کاوی چي رؤف د کلي خلګ و يلغلګرو ته په لاس ورکوي خو چا نهٔ ورسره منله. هوسۍ چي دغه حال وليدی د لېونۍ غوندي سر تور سر، لڅي پښې دباندي راووتله، چيغې نارې يې کړلې چي د ګل ميني پلار چا يووړی. د کلي ژوند دی ټول خلګ له کورو ورا ووتل. عزيز خان د سرور د اکا زوی هم له کوره ښځٔ په سره سينه راووتی، هوسۍ ته يې ډېر په قهر وويل؛

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کورته دننه شه، سر تور سر، لڅي پښې د پردو خلکو په منځ کي ولاړه یې". هوسۍ هم زر کورته ننوتله، د شپږو کالو ګل مینه چي دا په خبره هم سمه نه پوهېده په خپل تو تله ژبه یې مورته یې وویل؛

"دادا! بابا څه شو، ماته یې ناوکۍ هم نه راوړه، له ما سره یې قول کړی ؤ".

هم دغه ویر یې ؤ چي په ژړا ژړا کي ویده شوه، هوسۍ تر سهاره شپه په ویشه تېره کړه، د سهار سپېدې وچاودلې، اودس او لمونځ یې وکړی، د کلي ښځي ځي او راځي چي ښځه مېلمه ورته جوړه وه، د غرمې خوا شوه رؤف هم راغی، هوسۍ ته یې وویل؛

"ورېنداري! خبر شوم چي سرور یې وړی دی، ته د سرور موټر سائیکل راکړه چي زه بازار ته پسي ولاړ شم او راخلاص یې کړم".

په هغه وخت کي موټر سائیکل ډېر کم ؤ له یو یو سړي سره به ؤ. رؤف موټر سائیکل چالان کړی بازار ته ولاړی، بس خپل چکرونه وهي او سېلونه کوي، ټوله ورځ او ټوله شپه نه راغی. هوسۍ او اندېښنې سره مخامخ شوې، په دا درېیمه ورځ رؤف پر موټر سائیکل کورته سپور رادننه شو، هوسۍ د زخمي مرغۍ په شان مخته ورغله، پوښتنه یې ځني وکړه؛

"سردار اغا! د ګل میني پلار څه شو، یو حال دي نه کړی معلوم؟" هوسۍ په پرېشانۍ کي ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل؛

"غم مهٔ کوه رابشي، زهٔ چې ژوندی یم څوک به په سپکه سترګه نهٔ ورته وګوري، هسې د شک پر بنیاد یې وړی دی، هغوی خپل تحقیق څني کوي را خلاص به سي". بس د غه خبره یې وکړه خپل کور ته روان شو.

هوسۍ ته هره شپه کال او ورځ میاشت شوه، غمونو له هري خوا راګېره کړې وه، ژوند خوند نهٔ ورکوی، ګل مینه بیا د خپلو ناوکیانو په غم نیولې وه چي بابا به کله راسي او زما ناوکۍ به کله راوړي، پوره یوه میاشته تېره شوه. هوسۍ له ډېري مجبورۍ کورته قلف وروا چاوی، شیرینه مور یې مړهٔ وه، د پلار کره ولاړه، خو د مور په غم نوره پسې غمجنه شوه، غم یې یو په دوه شو.

د خپل پلار کره ناسته د بېهوشۍ دورې هر وخت پر راځي، خو اخیر د هوسۍ پلار هوسۍ ډاکټرانو او ملایانو ته بوتله. خو هوسۍ پر دنیا یو درمل هم نهٔ درلود، نهٔ یې زړهٔ صبر کوی، هر وخت به په سرو سترګو ناسته وه.

له ډېرو شپو وروسته د هوسۍ پلار هوسۍ ته وویل؛

"زویه! ولاړه شه خپل کورته، خدای پاک دي د کور اور مړ کړه، تر هغو پوري ابراهیم ورور به هم هلته درسره وي چي تر څو پوري سرور راځي، خو چي دا د سرور تربرونه خوشحاله نهٔ

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، ما يې معلومات کړی دی، سرور بې قصوره دی، انشا الله راخلاص به سي".

هوسۍ هم فکر وکړی چي خبره خو مي د پلار د پره سمه ده او د پلار پر کور چي مي اولاد وشي ښنهٔ خبره ده، وخت مي هم لږ پاته دی. هوسۍ هم له خپل وروراِبراهيم سره د خپل کور په لور را روانه شوه، د مازديګر قضا وخت ؤ کورته راغله، د کور صفايي يې وکړه، هر شی يې پر خپل ځای سم کړو، سهار يې پلار هم راغی، يو څه سودا يې ورته راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

درې ورځې تېرې شوې، ابراهيم او هوسۍ د غرمې ډوډۍ خوړله چې دروازه وټکېدله، ابراهيم ورغی چې کتل يې سرور کور ته رادننه شو، بېره يې ډېره غټه شوې وه، وحشت او وام يې پر مخ له ورايه معلوم ؤ، ابراهيم پر هوسۍ بږغ وکړو چې؛

" خورکۍ زېرى مي درباندي اخښی راغی".

د هوسۍ تر خُله له خوشحالۍ يوه لويه ناره ووتله، په منډه تر دروازې راغله خو هغه د خوشحالۍ ساعت شو چې د چا په فکر کي نهٔ ؤ. رؤف چي خبر شو چي سرور راغلی دی په منډه منډه ورته راغی، يو واره پر يوه بارخو يې مچ کړي بيا يې پر بل بارخو، ورته د مکر او ښکي يې توی کړې، ورته يې وويل چې؛

"تر هر ځای درپسي ولاړم خو يو حال دي نهٔ ؤ معلوم، چېري وې؟"

سرور کيسه ورته شروع کړه چي؛

" رؤف جانه! داسي يې سپين غر ته يوورم، سترګي مي پټي وې، لاسونه مي تړلي وو، دا د سپين غر خبره مي يو وار واورېدله چي هغوی يو بل ته ويل چي موټر د سپين غرهٔ په خوا ور روان شو که بس نو څه يې نهٔ دي پوره څلور ساعت کم و زيات مزل يې وکړی، موټر ودرېدی، زما لاسونه تر شا تړلي وو، سترګي مي

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټمي وې، له موټره يې کښته کړم، چې لس دوولس قدمه مخته ولاړم راته يې وويل سر ټيټ کړه دا ځای تنګ دی، ما سر ټيټ کړی دا سي شل قدمه وروسته مي د قلف د خلاصېدو ږغ تر غوږو شو، زۀ يې هم په هغه ځای کي ور دننه کړم، بيا ټوله شپه څوک نۀ دي راغلي، تر سهاره پوري په تنګ ځای کي په ناستو بيده وم، چې سهار شو يو درونډ ږغ را وشو چي اوس قومندان صاحب راځي چي غلط بياني ونۀ کړې، هر څه چي وي هغه صفا صفا ورته وايه، خو متحرمه! د سهار د لمانځه دپاره خو لږ وخت راکړه.

وحشي په جواب کي راته وويل، ورک شه رزيله، کافره، خلقي! تاسي خلقيانو نو کله لمونځ کوی چي سخت حالات درباندي راشي بيا مو خدای په ياد شي. تاسي خو ملحدان ياست، ستاسو کله پر يو شي يقين ؤ، زۀ هم چپ شوم، په اشاره مي لمونځ وکړی، رب ته مي زاری شروع کړې چي ربه! زۀ خو ستا بنده يم او ستا د هري فرمانبرداری تابعدار يم تا واحد ګڼم، په هر هر څه مي ايمان راوړی، دا ستا بندګان ما ستا له بندګي باسي او پر ما د کافر ګومان کوي، دغه خبري له ربه سره کوم بل ږغ وشو چي سرور خلقي تۀ يې؟ ډېر دي د کفر ملا تړ وکړی، اخير د خدائ عدالت ته حاضر شوې، اوس دي هغه ستا باداران تا خلاص کړي. چي تا به دوی ته چوپړ وهی، صفا صفا حال وايه، کومي کومي کارنامې دي کړي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل صاحبه ! ما یو څه هم نهٔ دي کړي. صرف د وطن او د اسلام مینه لرم، د پلاني کلي خان یم د خلکو خدمتونه کوم. زما خو سترګي ټینګي پټي وې یو څه مي نهٔ لیدل دا واره چي خبري وې هغه په ډېره ناولده لهجه کي وې، په شا و خوا سیمو کي ما دا لهجه نهٔ وه اورېدلې، په ډېر قهر یې راته وویل چي تهٔ خو کافر یې ستا خو مرګ دا سي روا دی لکه د سپي. امر یې وکړی چي یو وار سم لت ورکړئ، دی داسي حال نهٔ وایي، دغه خلک کانه او ړانده دي، د دغو پر زړونو مهرونه لګېدلي دي. نو رؤف جانه! دا سي ټینګ یې ووهلم چي دغه د شا د ملا خورسکي یې راوا ړول، خو اخیر زهٔ بې هوشه شوم، بیا تر ډېره په ځان نهٔ وم خبر، یو وخت چي په سد کي راغلم د ډېرو خلکو ژغونه مي تر غوږو شو، حیران شوم چي دا زهٔ چېري یم، سوچ مي وهی خو ټول څه مي هېر وو. ږغ وشو سروره!. ما ورته وویل ها صاحبه! څنګه یې ما ورته وویل بنهٔ یم بس نور څه یې نهٔ راته وویل. سم دستي یې را ولاړ کړم په دوو کسانو یې نیولی وم. موټر ته یې وخېژولم، دوه ساعته مزل وروسته یې موټر ودروی، زهٔ یې بېرته راکښته کړم، پنځه شپږ قدمه وروسته یې راته وویل سر کوز کړه، بیا داسي راته معلومه شوه چي په یو غار کي یې دننه کړم.

داسي د انسانانو د وینو بوی راباندي راتلی چي سر مي چکر کا وی، تر ډېره وخته هیڅ یو تحقیق نهٔ ؤ، پوره لس ورځي

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا هغه قومندان راغی، بیا پوښتني شوې چې صفا صف
حال راته ووایه نو به کورته ولاړ شې، ما ورته وویل صاحبه! پ
قسم درته وایمه چې زۀ بې ګناه یم.

قومندان په ډېر قهر راته وویل. قسم مۀ خوره. ستا په دا
نجسه خُله د الله پاک نوم ثنګه اخلې. بیا یې ووهلم خو ډېر نۀ یو
ځو کونداغه.

قومندان امر ورته وکړی چې بس نور یې مۀ وهی دلته یې
ماته نزدې راولئ، بیا قومندان ښۀ په نرمه لهجه راته وویل.
خوشي کوو دي، خو دغه لوړه به کوې او دغه قول به کوې په دغه
کفري حکومت کي به نور کار نۀ کوې. ما ورته وویل "صاحبه!
قول دی نۀ یې کوم. قومندان ولاړی زۀ یوازي بیا پاته شوم، لږ
ساعت لا نۀ ؤ تېر دومره سوي سوي اوازونه مي تر غوږ شو چې د
خدای دپاره مړ دي کړم، په ګولۍ مي ووله خو دا ظلم مۀ راسره
کوه، بس په دغه کي پسي بیده شوی وم، دومره خوب مي وکړی
چې بیا خوب نۀ راتلی، پس مي دي خدای غاړي نۀ بندوي چې
پنځلسو که شپاړسو شپو وروسته یې یو ځای کښته کړم، راته یې
وویل چې موږ شاته ګنډه ورکړې ده چې د موټر بږغ ورک شي ګنډه
به خلاصه کړې نو بیا ځه پر خپله مخه. د موټر بږغ ورک شو ما ګنډه
خلاصه کړه چې سترګي مي رڼي کړې دستي غونډۍ وه سیدها د
کور پر لور را روان شوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل چې؛

"د الله پاک ډېر کرم دربانديٍ شوی دی دا خو بېخي زياتي خواري، دربانديٍ تېري شوي دي، بس شکر دی چې اوس هم په خېر راغلی يې".

خلک دباندي په ډلو ډلو د سرور پوښتني ته راځي. خو تر ماښامه له خلکو لار نۀ کېدله. لږ چې رش کم شو. د سرور ښځې هوسۍ سرور ته وویل.

"د ګل میني پلاره! خلک هر وخت د ښځي خبره نۀ مني، مګر یوه خبره يې بې ځایه نۀ وي. په لياز د خدای دغه رؤف ستا دښمن دی، دا ټول کارونه د دغه رؤف دي، دا جاسوس دی، وطن ټول لمبه لمبه دی، دغه دي په یوه بل خوري، دغه ته حال مۀ وايه".

سرور ډېر په قهر شو ورته يې وويل؛

"چپ شه هغه زما د پلار د خور زوی دی، په هر غم ښادي کي راسره شريک دی، تۀ وايې چي دښمن دي دی".

"د ګل میني پلاره! تر پردي زوی خپله پکه لور هم ښۀ ده، تربور چي هر څه شي دومره دښمن دي نۀ جوړېږي چي تاوان در ورسوي، ولي يې پوښتنه نۀ ده کړې، په قسم دی هر وخت به يې حال کاوی، هر څه به يې راته راوړل، نور خو څه يې په وس نۀ وو پوره، بيا يې هم پر ما او ګل میني حال کاوی. د ګل میني پلاره! زۀ ستا دښمنه نۀ یم، رؤف ټول وخت پر هر پردي ډهول ګډ شوی دی،

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به بېخي ډېر بدکار وي چي زۀ تا ته لاره در ښيم خو له دغه رؤفه ځان لېري ساته، بل واره دي بيا په لاسو ورکوي".

"بس! تۀ تر ما هوښياره يې؟ چي خبره تر ښځي شوه نو يې خوند ولاړی او بل د ګل ميني حال راکړه، مکتب ته تله که نۀ؟".

"وی د ښو مکتب دي شه، پر مکتوبو خو يې بنديز لګولی دی، ټول ترلي دي يو ځوک هم نۀ ورځي، ګل مينه وړه ماشومه له ډېره ډاره تر کور نۀ وه وتلې، بېرېدله". "دروازه ټکېږي زۀ به ورسم". سرور د هوسۍ خبره پرېکړه او دروازې ته ولاړ شو.

سرور چي دروازې ته ورغی ځلور کسان ولاړ دي چي قومندان صاحب سبا پر اتۀ بجې غوښتی يې چي خامخا به راځې. ويل يې چي يو څو پټې خبري درسره لرم. سرور ورته وويل "ښۀ دی پر دواړو سترګو ولي به نۀ ورځم".

شپه تېره شوه، د سهار له لمانځه او له ناشتې وروسته سرور په خپل موټر سائيکل سپور شو د ولايت په خوا روان شو. چي تر کلي دباندي ووتی روزي خان د سرور د وړکوالي ملګری ورته په مخه ورغی.

" خېر خان صاحب! چېري په دا سپېدو کي روان يې؟"

سرور له روغبړ وروسته ورته وويل چي

"ولايت ته ځم قومندان صاحب غوښتی يم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"توبه خدایه! رب دي خانه ورانه مهٔ کړه، مهٔ ورځه، زهٔ در روان وم تا ته وم، که ورغلې دا واره دي ژوند په قران که ځني وکړی، پرون زهٔ هلته وم ستا پر سر ډېر جنجال جوړ شو. د لوړ کلي باران د شین خالي زوی د قومندان انور سره ډېره شخړه وکړه چي سرور دي ولي له بنده خلاص کړی. سرور چي خلاص شو کیسې به ډېري خرابي کړي، ورته یې ویل چي تا ښهٔ کار نهٔ وکړی. په ۲۴ ساعته کي زهٔ سرور غواړم یا مړ یا ژوندی. بس زهٔ درته وایم چي ورنهٔ شې، هسي کډه بار کړه، بېرته کورته په تاخته ځه، یو شی هم مهٔ وړه، هسي کوچنیان درسره کښښ کړه خو له منطقې ځان ورک کړه".

سرور له ملګري د منني رخصت واخستی او د کور په خوا بېرته وګرځېدی. چي کورته راغی ښځه یې ګرځي چي "ګل مینه وتلې ده یو درک یې نشته چي چېري ده، ټول کورونه مي پسي وکتل او د ګل میني پلاره تهٔ ولاړې قومندان څه یې درته ویل؟"

"خواره مهٔ شې راځه چي ځو، روزي خان په مخه راغی راته ویل یې مهٔ ورځه بې مرګه دي نهٔ پرېږدي، راځه ګل مینه به ییاد دارو خان دوی کره ورشي، چي حالات سم شي وروسته به پسي راسم".

سرور هوسی پر موټر سائیکل سپره کړه ټول کور یې غسي پرېښووی را روان شو، یو څوک یې نهٔ کړو خبر، د هوسی

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړهٔ یو الله خبر دی چي ګل مینه به راغلې وي کور ته او کور ب
قلف وي، څه قیامت به یې جوړ کړی وي.

دلته د هوسۍ د ناجوړۍ وخت هم پوره ؤ. سرور ته یې وویل؛

"زهٔ ډېره زیاته په تکلیف یم، نوره نهٔ سم تلای، د لږ ساعت
دپاره ودرېږه، ډېر مزل مو هم وکړی، ما سپېنین قضا مازدیګ
وخت ؤ، لېري یو کلی معلومېدی، سرور ورته وویل؛

"دغه کلي ته به ورشو، هلته به په یو کور کي سپین سر
وي، پر دغه دشت اوس زه څهٔ وکړم".

خو هوسۍ په دردو او په نارو وه، له خُلې یې سوي سو
اسوېلي وتل، خو اخیر هغه کور راورسېدی.

هوسۍ چي څنګه له موټر سائیکل کښته شوه پر سري
لاسونه ونیول او کښېنسته. سرور هم خپل څادر پر راوګرځو
سرور د دغه کور دروازه ور وټکوله. یوه بوډۍ ښځه ورته راووت
ورته یې وویل؛

"په کور کي نارینه نشته، ځوانه څوک غواړې؟". سرو
ورته وویل؛

"موري دغه سیا سره راسره ده، مرسته دي غواړم بل ی
څه نهٔ غواړم".

بوډۍ ښځه هم ښه چالاکه وه، ژر ورته راغله، خپل کور ن
یې ناري کړې چي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نادیه خورکۍ! ژر راشه دغه ښځه ډېره زیاته په تکلیف ده".
نادیه هم په منډه راغله هوسۍ یې په ځولۍ کې کورته
دننه یووړه.
د سرور نیم حلق پورته نیم کښته وچ ؤ. دباندې ناست ؤ،
ـر مخ یې سپېرې خاورې دوړېدلې، لس دقیقې وروسته هغه
وډۍ ورته راغله او ځنې وې پوښتل چې؛
"بچیه دا دې څۀ ده"؟ سرور ژر مخ ورته راواړوی چې؛
"ادې دا مې کور ودانه ده".
زویه! مبارک دې شه زوی الله پاک درکړی، ماشوم هم ښۀ
ی او ناوې دې هم ښۀ ده. د یو شي ضرورت ورته نشته. نارینه مو
ـه کور کې نشته زۀ د کوریوه خونه در خلاصوم، تاته به چای
رکړم خو شپه نۀ شم درکولای، ولې چې د شپې چاپې راځي،
اولده خلک وړي، خدای مۀ کړه یو دې شي دا ډېر ظالمان خلک
ي، راځه بچیه!".
سرور یې کورته دننه کړی. ښه چای یې ورته راوړې،
وډۍ بیا ورته راغله؛
"زویه! له کومه ځایه را روان یاست او چېرې ځئ، دغه
ښځه دې خپله ده که دې راتښتولې ده چې په دغه حال کې له کوره
اوتلی یې"؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ادې خپله مې ده، له مرګه پټ یم، داسې خواته روان ی
چې هلته انسانیت وي، چې هلته وطن دوستي وي، چې هلته
خپلو په وینو تجارت نهٔ وي، چې هلته ورور د ورور قاتل نهٔ وي
چې هلته د مذهب په نامه انسانان نهٔ وژل کېږي، چې هلته مشرا
کشر معلوم وي، چې هلته کلیسا، مندر او جومات په یوه کوڅ
کې وي، نو زما ګراني مورکۍ! زهٔ هغې خواته ځم، دا تا پر ما ډېر
غټ احسان وکړی، شپه مهٔ راکوه زهٔ به ولاړ سم، شپه به یو ځای ت
ورسوم خو دا زما کور ودانه دې هم دلته وي، خرڅه به درکړم زهٔ ب
یو ځای پیدا کړم، دا به هم تر هغو په پښو روانه شي بیا به راسم د
به بوزم، که ستا خوښه ده".

"زویه! خبري خو دې د خلقي راته معلومېږي، خلقي خو ن
یې چې داسې خبري کوې؟ خلقیان خو خدای نهٔ مني، رسول نهٔ مني
قرآن نهٔ مني، د کفارو ملګري دي، چې کافر څه وایي هغه کوي".

سرور کلیمه ورته تېره کړه او ورته یې وویل:

"ادې خلقي کافر نهٔ دي، خلقي تر هر چا ښهٔ مسلمان دي
خلقي انسان دوسته دي، خلقي وطن دوسته دي، زهٔ مسلمان یم
کافر نهٔ یم. ادې ستا یې ډېر کور ودان چې زما دې ډېر خدمت
وکړی، زما د کور ودانې تر هغو خیال ساته چې تر څو زهٔ را ځم
دغه دوه زره افغانۍ در واخله هر ضرورت یې ور پوره کوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صدقه زویه! ځلور زامن نور هم لرم، ته مي پنځم يې، بې غمه
نه چي هر وخت راغلې تر هغو پوري به يې موږ ټول خدمت کوو".
سرور له ځان سره سوچ وکړی بل خو دي په کلي کي يو
نی نهٔ شو پاته يوه ګل مينه ده، د هوسۍ ځخه خو دي زړهٔ بې غمه
نو، بېرته د کلي په خوا درځه ګل مينه به هم راولې. سرور بېرته د
کلي په خوا روان شو د ماښام لمونځ يې په شنه غرهٔ کي وکړی،
یمی شپه وه چي کلي ته راورسېدی، د شنو اوبو پر سر يې موټر
سائيکل ودرولی پيټرول هم پکي کم ؤ.
اول يې د دارو خان دروازه وروټکوله، د کلي ټول خلګ په
.ام کي وو چي دروازه به وټکېدله نو ټول به وو بېرېدل چي خدايه
يا څه کيسه ده.
دارو خان په وام وام کي دروازې ته راغی وربږغ يې کړو چي؛
"څوک يې"؟
سرور په سوکه اواز ورته وويل چي؛
"سرور يم دروازه راخلاصه کړه".
دارو خان په ډېر قهر ورته وويل؛
"څنګه راغلې په تا پسي خو ټول ګرځي، پنځه دقيقې
مخته ماته راغلو ټول کور يې تلاشي کړی، ته څه غواړې چي اجل
اخستی يې راغلې"؟
"زهٔ اولاد ظالم راکښ کړم، ګل مينه چېري ده"؟

کافره

امین مسرور

"ګل مینه ویده ده، خو په دې وخت دې څه غوښتو چې
راتلې، ورځه ولاړ شه که اوس چاپه راغله وړي دي. هغو ویل مور
ته معلومه ده چې تا پټ کړی دی، موږ یې درڅخه غواړو. ما قرآن
ورته را وایستی په جواب کې د سلیم زوی راته ویل دا پاک نوم پ
دا مرداره ځُله مهٔ اخله نجسه کافره! تاسي کله مسلمانان یاست
تاسو خو ملحدان یاست".

"بس دا ټول د رب کارونه دي، زهٔ به دلته درته ودرېږم ت
ورشه له کوره تېل راوړه په بیلر کې شته. او زهٔ به ګل مینه ه
راوېښه کړم". سرور ورته وویل. دارو خان ولاړی سرور په انتظا
پوره یو ساعت وروسته راغی. سرور ورته وویل

"ولې خېر دومره وځنډېدې"؟

دارو خان ورته وویل؛ "کورېې ټول چور کړی ؤ یو شی هم
ؤ، په بیلر کې دغه یو بوشکه تېل پاته ؤ نورېې ټول وړي وو".

"بس سمه ده د خدای رضا ده، زهٔ او ګل مینه ولاړو دع
راته کوئ، د کور پر ټولو مې سلامونه وایه که ژوند ؤ لیندل به م
سره وشي. هو.... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېري هم پر درون
کړی، نوی مېلمه هم کورته راغی، هوسې د شنه غرهٔ په اخر کې پ
یوه کلي کې ده". سرور په غم کې هم ورته وخندل.

"مبارک مبارک، الله دې در نیک صالح کړي، وځ
دررانهٔ شي، خوشحالي به دې په غم در

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، ډېر زيات قهرېدلي وو، او هان، دا زما د زوی امانت درسره خوندي کړه، دا زموږ د کور عزت ده". دارو خان د ګل میني په سر لاس کښېښنودی او سرور ته يې وويل.

"بالکل، ګل مینه ستا د زوی متین وه او وي به، که خدای وس راکړی نو به يې ښه پالنه وکړم چې ستا کور او کهول هم پر جوړ شي". دارو ښه په خوشحالۍ رخصت ورکړی سرور هم د ګل میني لاس نيولی را روان شو د موټر سائيکل ټانکۍ ته يې تېل واچول، په بوشکه کي چې څه پاته شو هغه يې پر موټر سائیکل وتړله، يو نيم ساعت يې په پښو مزل وکړی، بيا يې موټرسائيکل چالان کړی د خپل منزل پر لور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

د سهار د اذانو وخت ؤ چې د شنه غرۀ کلي ته راورسېدی، سپین ږیري د جومات پر لور روان وو. سرور هم د هغه کور دروازه ور وټکوله په کوم کور کې چې هوسۍ وه، له دغه کوره یو نوی ځوان ورته راووتی، له جوړ پخیر وروسته یې ورته وویل چې؛

"زما نوم صادق دی، زما کوچنیان دلته دي". نوم یې قصداً غلط ورته واخستی، ولي سرور که چا پر رنګ نهٔ ؤ لیدلی په نامه هر سړي پېژندی. دغه مي ماشومه لور ده، دا پرون چې موږ راتلو دا نهٔ وه د ماما کره تللې وه، نو مور یې په تکلیف وه، هغه ما روغتون ته راوړه خو دلته زیاته په تکلیف شوه، بیا دلته پسي پاته شوه نو دغه انجلۍ مي بیا نن راوسته".

"ښهٔ ښهٔ خدای دي راوله وروره! مېلمستون خو نهٔ لرو، البته اودس به دلته وکړې، ولاړ به شو جومات ته بیا به د کور انسانان راپورته شي، یوه خونه به درته خالي کړم ولي چې زموږ مور ستا ډېر صفت راته وکړی، انجلۍ به زهٔ کورته بوزم، هغه به ویده شي". دا تنکي ځوان ورته وویل.

سرور اودس وکړی مخ یې په څادر کې ټینګ پټ کړی، جومات ته ولاړی، په جومات کې هر چا ورته رډ رډ کتل چې ا

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی چې نهٔ خو د ماخوستنۍ او اوس دا دی د سهار په لمانځه کې موجود دی.

سرور مخ په دغه پټ کړی چې یو نه یو څوک مې ونهٔ پېژني، ولې چې سرور د کلي خان ؤ، خامخا به چا پېژندی. لمونځ وشو، سرور هم ژر راووتی خو خلکو په دا وجه هم نهٔ پېژندی چې سرور مخکې ږیره او برېت دواړه خرئیل، خو اوس یې ږیره غټه وه او برېت یې هم ول. له ځوان سره د کور په خوا را روان شو په مخه ورته یو کس راغی، سلام دعا وروسته یې پوښتنه ځني وکړه چې:

"غمیه! دا ځوان څوک دی له کوم ځایه راغلی دی"؟ سرور سر لاندې ځړولی مخکې ته یې کتل او بنه وهم هم اخستی ؤ.

غمي ورته وویل:

"نور یې زهٔ هم نهٔ پېژنم، خو یو سائل دی، کور ودانه ورسره وه پرونې راغلې، ناوخته شو بچیان یې روغتون ته بېول نو د شپې راووتل، ناجوړه شول او زموږ کره الله پاک ور جوړ کړل".

بس دغه یې ورته وویل ځني روان شو.

سرور ډېر هوښیار او ځیرک انسان ؤ هغه جاسوس یې وپېژندی چې تر څو پورې جاسوس جاسوسي کړې وه سرور هم دستي غمي ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ځوانه! ماته زما موټر سائیکل په لاس راکړه چې زهٔ ولاړ شم دوه ماشومان مې نور هم پاته دي، زهٔ به هغه هم راولم نو بیا به موږ کورته ولاړ شو".

غمې ډېر ټینګار ورته وکړی چې چای وکړه خو سرور انکار انکار ؤ، بس سرور روان شو مخته یو کلي ته ورغی، هلته یې د کوچنیوالي یو ملګری ؤ چې عمر نومېدی. هغه ته یې وویل؛

"عمره! ټوله ځمکه را باندي سرهٔ ده، حیران یم چېري ولاړ سم، اول مي هم ستا نیت کړی ؤ خو دغه مسئله راپېښه شوه".

عمر ورته په خندا کي وویل؛

"دغه دي کور دی د دنیا یو انسان به نهٔ شي په در خبر".

کورته یې دننه کړی چای یې ورکړې، ښه ګپه یې سره وکړه.

عمر ورته وویل؛

"سروره! راځه چې د وړېنداري پسې ولاړ شو هغه به راولو".

سرور ورته وویل؛

"هغه هلته د شنه غرهٔ په کلي کي یو کور دی، نور یې نهٔ پېژنم خو سهار یو چا د غمي غمي په نامه ورته ویل، هم هلته ده".

"ښهٔ غمی پېژنم هغه د ملا اسلم اکازوی دی، بد خلک نهٔ دي، ډېره عزت داره کورنۍ ده، پلار یې ډېر نیک انسان ؤ، در ولاړ شه چې ورشو او رایې ولو". عمر ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور او عمر دواړه سره روان شو سیدها د غمي کره غلو. د غمي یې کور ودانی وکړو، عمر غمي ته وویل "دا زما نږدې قریب دی خو تا ډېر عزت ورکړی زۀ به ستا دغه ښېګڼه عمر نۀ کړم هېره" او غمي ورته وویل "عمره دا خو دومره سه نۀ ده یو مسلمان دی، پښتون دی که کافر ؤ هم ما مرسته خا ورسره کوله".

هوسۍ او ګل مینه او هغه بل ماشوم یې د کور پخوا را روان ، ټول د عمر کورته راغلو، د عمر دوې مائینې وې، دواړي داسي چوپړ کي ورته ولاړي وې چي هوسۍ یو کار هم نۀ شو ځني کولای ر ماشوم یې مور نوم جبار کښېښودی، مور یې ویل چي؛ "د دغه رد راتګ سره یې پلار هم کورته راغی".

ښۀ د خوشحالۍ شپې او ورځي تېرېدې، سرور دومره ات خوشحاله ؤ چي هلته په خپل کلي به هم دومره نۀ ؤ شحاله. پوره دوې میاشتي یې دلته تېري کړې خو اخیر دغه ي ته هم د اور لمبې راغلې. سرور چي د اور لمبې ولیدلې له ي پوهان او د سر سري ورکېدل، سرور عمر ته وویل؛

"عمره! دلته نور او سېدل له ځانه او له اولاد سره ظلم دی، لک ټول خرڅ شول، د ځان په شر او په ګټه نۀ پوهېږي، دا ټولي بسې ملت او وطن ته زیان دي، زۀ نور سر له سبا ځم"

2021.01.22 08:4

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر ورته وویل؛ "سروره! تهٔ پر کومه خوا ځې چې ځو مخته ځې هلته اور بل دی، زموږ کلی لا بیا هم ښهٔ دی که ځو مره وطن د ښمنان شته دو مره بیا وطن دوسته هم شته، مهٔ ځه یو څو شپې و کړه، ورېنداره به هم ښهٔ شي، خدای مهربانه دی حالات به ښهٔ سي".

"عمره! قربان دي سم، صدقه دي سم، ستا هر څه زهٔ پر سترګو منم چي لس کاله دلته پروت یم په خاطر به دي نهٔ شم پوه، بس زړهٔ مي ډېر تنګ دی نور په دغه وطن کي ژوند نهٔ غواړم، نهٔ کوم دا، د دغه وطن هر څه کافر دی، جومات کافر دی، معلم کافر، ښوونکی کافر، ښوونځی کافر، نو ژوند به څنګه وکړم، زه اولاد نهٔ خواروم.

"سروره! چي هر څه وکړې دا دنیا پر سر واخلې خو نن شپه به دلته کوې، په قران قسم کوم که نن ولاړې. سبا دي په مخه ښهٔ چي پر هره خوا ځې". سرور مجبور شو پاته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په کومه شپه چې سرور د دارو خان له کوره سره د ګل مینې ولاړې نو ماسوای د دارو خان او د هغه د ښځې نور د سرور په راتګ او بېرته تګ نهٔ ؤ خبر. د سرور د تګه وروسته کله چې دارو خان کورته ولاړې نو يې کوروداني ځنې وپوښتل چې؛

"آ سړيه! د سروره به دې د هوسۍ حال کوی چې هغه څنګه وه، د هغې خوارې هم دا شپې او ورځې وې".

"ښځې ما ځنې وپوښتل. سرور ته خدای زوی ورکړی ؤ او هوسۍ خور هم ښه وه".

"شکر الله، چې هوسۍ په روغ صحت له دې ناجوړې خلاصه شوه". د دارو خان ښځه خوشحاله شوه او هوسۍ ته يې دعاوې شروع کړې.

" او ها، ما سرور ته دا هم وويل چې زموږ امانت به ښه ساتې، د ګل مينې مې ورته وويل".

"څومره ښه دې وکړل، ما هم په زړهٔ کې ؤ چې دا خبره به دې کړې وي که يا"؟

متين چې د دارو خان د وولس کلن مشر زوی ؤ او د دهٔ په نامه ګل مينه وه. ګل مينه چې کله پيدا شوه نو تر ټولو زيات دارو خان وربانډې خوشحاله ؤ، د سرور او دارو خان تربورګلوي نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکې وروګلوي وه. په ټول کلي کې د سرور هم خیال صرف داروخان ؤ. سرور خپله لور په ماشومتوب کې د متین په نامه کړه. له دې رشتې په دواړو کورو کې هیڅوک هم انکاري نهٔ ول. هم دا قرابت داري وه چې دواړه کورونه یې سره نزدې کړي وو. بل د متین په مزغو کې هم شپږ کلنه ګل مینه د دهٔ ژوند ملګرې جوړه شوې وه. که څه هم متین په دې پاکه رشته سم نهٔ پوهېدی خو بیا هم پر دهٔ ګل مینه داسې ګرانه وه چې هر وخت به یې د ګل مینې سره لوبې کولې یا به ورسره ښوونځي ته ګډ تلی راتلی. د ګل مینې به یې خیال ساتی چې داسې نهٔ څوک یې ووهي. اوس هم چې ګل مینه د پلار سره ولاړه نو متین ډېر وژړل او په ژړا ژړا یې مور ته صرف دا یوه خبره کوله چې ګل مینه دې نهٔ ځي.

خو دا تګ د متین ژوند هم تباه کړی. د متین سره سره د متین د کورنۍ د پریشانۍ سوب هم جوړ شو. دا هغه تګ ؤ چې له متینه یې له انسان څخه ځناور جوړ کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په کومه ورځ چي هغه کس چي نوم يې خېرو ؤ د غمي سره روغبړ کړی ؤ په هغه ورځ له رؤفه سره يې په بازار کي وليدل. دواړه جاسوسان وو، دواړه د سرور او د هغو د ملګرو په تلاش پسي سرګردانه وو.

"رؤف جانه! دوې مياشتي له مخه مي په کلي کي د غمي په کور کي يو مېلمه وليدی، خو شک مي ببخي زيات د سرور پر راغی، خو هغه سرور نهٔ ؤ نوم يې صادق... "

رؤف چي دغه خبره واورېدله يو دم يې د خېرو خبره ور پرې کړه او ځني وې پوښتل؛

"څنګه سړی ؤ او چيشي يې پر سر ؤ؟ غمی څوک دی څه کاريې دی"؟.

"غمی زموږ د کلي دی، پلار يې ډېر نيک سړی ؤ له بدو ډېر لېري خلګ دي ښه ستانه کورنی ده. او د هغه مېلمه پر سر سپين او خړ پکول ؤ، اوږده ږيره يې وه، بريت يې غټ غټ وو، سترګي يې ډېري وړې وې او ګوتونه يې په پښو نری ځوان ؤ".

خېرو ورته وويل؛

"خدای دي غرق کړه دغه سرور دی، په والله که بل څوک دی، ما تولـه دنيا پسي چڼ کړه، ما د هغه پر سر څومره وهل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړل، ماته یې وویل چې دا تالار ورکړې ده دوهم واره یې اوس ماته ډېر لږ وخت راکړی ؤ چې په هر حال کې به یې په لاس راکوې، او ته خبیث ماته د دوې میاشتې وروسته حال راکوې، هله ژر کوه درځه چې حال ورکړو. هلته یې عکسونه هم پراته دي هغه به وګورې". رؤف و خېرو ته وویل او دواړو لکه لېوان ولاړ شول داولسوالي په خوا روان شو چې ور دننه شو له قومندان صاحب سره یې روغبړ وکړی. قومندان ورته وویل؛

"ها رؤفګیه! څه زېری دي راوړی دی حال راکړه، څلور ورځې دي وشوې".

رؤف ورته وویل؛ "قومندان صاحب! لږ معلومات راته شوی دی چې د خېرو په کلي کې دی، ته د سرور عکس خېرو ته ورښکاره کړه چې دغه دی که نه، بیا به پسې ورشو".

قومندان عکس ورښکاره کړی خېرو ورته وویل؛ "صاحب هم دغه کافر ؤ، زموږ د کلي د غمي کره ؤ، ښځه یې مریضه وه، هله قومندان صاحب! موټر او یو څو کسان راکړه چې ولاړ نه شي سړی ډېر په وام کې ؤ".

رؤف او خېرو له وسله والو کسانو سره په روسي جیپ کې سپاره شو، دومره په تېزي راغله چې کلي ته راورسېده، خلک ټول په وام کې شو چې خدای دي خېر کړي دا څه کیسه ده چې په اول ځل زموږ کلي ته دغه کسان راغلل، موټر د غمي د کور مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدی، کسان را کښېنته شول، رؤف مخ ټينګک پټ کړی ؤ، نهٔ خبر نهٔ بل څه، بس د غمي په کور ور دننه شول، ناري شوې، چيغې شوې چي څه کيسه ده، نهٔ غمی په کور کي شته، نهٔ يې بل کوم ورور. ټولي خوني يې تلاشي کړې هيڅ په لاس نهٔ ورغلل.

غمی د کور په خوا را روان ؤ چي خدايه! خېر کړې دا څه کيسه ده. چي څنګه را ورسېدی رؤف په پټ مخ ورته وويل: "تهٔ غمی يې"؟ غمي وويل: "هو صاحبه! څه کيسه ده. خېر خو دی"؟

"خېر مېر نشته، د خبيث بچيه سرور چېري دی"؟ "کوم سرور"؟

"بنهٔ کوم سرور؟ يو يو لت ورکړئ، سرور به وپېژني".

غمي غريب ته يې دومره سخت وهل ورکړو چي بې هوشه شو. بيا يې سړې اوبه پر توی کړې چي په هوش کي راغی بيا يې ورته وويل: "سرور چېري دی"؟.

"صاحبه! زما خبر خو واورئ کوم سرور څوک بنياست"؟

"بنهٔ مطلب اسلام نهٔ راوړې". بيا د کونداغو باران شو، داسي وهل يې ورکړو چي بيا بې هوشه شو، خو دغه وار بې هوشه کېدل يې د ژوند اخيري وار شو، سترګي يې د تل دپاره پټي کړې چي هر څو يې اوبه پر توی کړې خو غمی بيا نهٔ شو غمی، د تل دپاره ويده شو.

يو کس هغه بل ته وويل: "شاکره! دا خو تر وخت تېر شو، اوس څه وکړو"

2021.01.22 08:46

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس کار مهٔ په لره، اوس به د کور له زنانو پوښتنه وکړو چي سرور مو چېري پټ کړی دی". شاکر په جواب کي ورته وویل.

شاکر د کور په غولي کي سره د نورو وسله والو ولاړ ناري کړې چي؛ "دا سرور راوښیاست، دا مو چېري پټ کړی دی؟ ټول کور در ورانوو او په اور یې در سوځو". د کور وګړي په دا نهٔ دي خبر چي غمی له دنیا ولاړی، یوې زناني ورته را بږغ کړو چي هغه ښځه او سړی خو به نهٔ ښیاست چي دوې میاشتي له مخه دلته راغلي وو".

شاکر ورته وویل؛ "هو هغه ښیو، هغوی خو په هم هغه دویمه ورځ شاه برات کلي له ولاړو، ګومان کوم د شاه برات کلي عمر پسي راغلی ؤ د هغه کوچنیان یې هم ورسره بوتلو".

"نو اول مو ولي نهٔ راته ویل چي موږ مو دومره ستړي کړو، هلکه! خېرو دا عمر تهٔ پېژنې که نهٔ؟"

"هو صاحبه! خود یې پېژنم، هغه هم خلقی دی".

"درځئ چي د عمر کره پسي ورشو "شاکر دا خبره وکړه او روان شو. نور وسلاوال هم ورسره د کوره ووتل او په موټر کي کښېنستل. موټر یې داسي راکاټ او روان کړی چي دوړه یې پوره لس منټه وه.

دلته د غمي مور چي راووتله چي غمی یې ولیدی تر خُله یې لویه چیغه وختله چي "زموږ خو مخ تور شو. غمی خو یې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کړی". دلته ټول کور په غم او ماتم بدل شو، د غمي د وادهٔ شل ورځي شوي وې، ناوې ښځه یې پاته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

چي کله رؤف او د هغه وسلاوال ملګري شاه برات کلي ته ورسېدل نو موټر يې په لار کي د جومات تر مخ ودرولی، دوی د ماز دیګر لمانځه ته کښته شو، لمونځ يې وکړی، رؤف او خېرو په پټو مخو لمونځونه وکړو چي څوک مو ونهٔ پېژني. لږ چي مخته ولاړو عمر په مخه ورغی، بېلچه په وږه د کښت او کروندي راروان ؤ، موټر يې ورته ودرولی او ورته يې وويل: "چي راو خېږه موټر ته". عمر ورته وويل: "خېر خو دی".

شاکر ورته وويل: "راځه، کافر هم خېر یادوي"؟ دا راته ووایه سرور چېري دی؟ سرور په لاس راکړه ګني د ژوند څکه به راڅخه ونهٔ کړې".

"صاحبه! سرور خو له ما سره ؤ خو نن سهار وختي ولاړی، ما بېخي ډېر ورته وويل خو نهٔ پاته کېدی، برایي شپه مي په وچ زور په وکړه، قسم مي ورته وکړی، چي څنګه سهار شو ولاړی، نهٔ مي دی لیدلی".

شاکر امر وکړی چي يو سم لت ورکړئ، څنګه د يوه کافر حال نهٔ وایي.

عمر ته يې داسي لت ورکړی چي په ډېرو کونداغو يې ټول بدن ور تک شین کړی، دوی په خپل موټر کي سپاره شو عمر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دلته پرېښوووی، د کلي خلک راغلل عمر یې په ځولۍ کې کورته راوړی، عمر ټوله شپه بې هوشه ؤ، کور ودانو او د کور نور وګړو یې تر سهاره بدن ور ټکوروی. د سهار د اذانو په وخت کې په هوش کي راغی، لږ یې سترګي رڼي کړې، د عمر ورور اجمل د صابر موټر راوستی سهار یې روغتون ته یووړی یو څه درمل یې ورکړو، بېرته یې کورته راوړی، خو عمر بیا هغه عمر نهٔ ؤ، څو ورځي ژوندی ؤ پس له لسو ورځو یې د ژوند روان ساعت یې ودرېدی، له ډېرو ارمانو سره د ګور بندي شو، حالات ډېر سره خراب شوي وو، یو ملا یې هم جنازه نهٔ کوله، خو اخیر یې صرف په پنځو شپږو کسانو بغیر د جنازې لمانځه په نیمه شپه کي خاورو ته وسپاری، ټول کلی داسي په وام کي ؤ چي له ډاره چا یوه خبره هم نهٔ شوای کولای، په کلي کي ډلي ډلي خلک د کلاشنکوفو سره ګرځېدل، چي چا به ږیره کمه وه یا به یې ږیره کوچنۍ کړې وه هغه به ډېر سخت وهل خوړل، چي چا به په جومات لمونځ نهٔ وکړی دغه سزا بیا نوره هم سخته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کې د بزګر و کلي ته راورسېدی، له لوږي او تندي يې ډېر بد حال ؤ، هوسی سرور ته وويل چي؛ "د ګل ميني پلاره! نور مي توان نسه چي تګ درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي يو څه وخورو، خدای مهربان دی په دغه کلي کي يو د الله دوست يا يو بشر دوسته انسان وي".

"ښځي ځمکه سرۀ تېکی ده، زۀ يوه بلا په سترګو وينم، داسي نۀ وي چي پسات راجوړ شي، زۀ به يو دکان وګورم، تاسو په دغه سايه کي ارام راته وکړئ، يو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي يو".

"د ګل ميني پلاره! داسي مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن مي اجازه نۀ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای به څوک نۀ راولي". هوسی په ډېره ستړيا کي ورته وويل. بس سره راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی ته وويل چي؛ "هوسی تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري يو ښائسته ځوان پروت ؤ پر سر ويشتل شوی ؤ، په دريشي کي ؤ او د دريشی پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

سخي داد غم.-03333935503

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کي د بزګر و کلي ته را ورسېدی، له لوږي او تندي یې ډېر بد حال ؤ، هوسی سرور ته وویل چي؛ "د ګل میني پلاره! نور مي توان نسه چي تګ درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي یو څه وخورو، خدای مهربان دی په دغه کلي کي یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".

"ښځي ځمکه سرۀ تېکی ده، زۀ یوه بلا په سترګو وینم، داسي نۀ وي چي پسات راجوړ شي، زۀ به یو دکان وګورم، تاسو په دغه سایه کي ارام راته وکړئ، یو شی به را واخلم نو به مخته ولاړ شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي یو".

"د ګل میني پلاره! داسي مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن مي اجازه نۀ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای به څوک نۀ راولي". هوسی په ډېره ستړیا کي ورته وویل. بس سره راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی ته وویل چي؛ "هوسی تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري یو ښائسته ځوان پروت ؤ پر سر ویشتل شوی ؤ، په دریشي کي ؤ او د دریشی پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې وړه یې د شهادت کلیمه لیکلې وه، سرور له یو سړي پوښتنه وکړه "په دغه ځوان څه شوي دي، دا چا وژلی"؟ ځان یې ناخبره کړی، یو خیرن سپین ږیري ورته وویل؛ "ښه شو دا خو کافر ؤ مسلمانانو مردار کړی، عسکر ؤ، ته یې نه وینې". د کلي خلکو ته یې امر وکړی چې په هغه شپله کې یې ښخ کړئ، هدیرې ته چې یې یو نه شئ، هسې په غاړ یې چخ کړئ دا مردار".

خلکو هم واخستی د شپلې پخوا یې یووړی، ځوان یې ښخ کړی، سرور ډېر زیات خفه شو، بېرته د دغه کور په خوا راغی، دروازه یې ور وټکوله، یو ماشوم ورته راووتی، "ماما څوک غواړې"؟ سرور ورته وویل؛" مازدیګر لمر لوېږي بچیه! لږ اوبه راکړه چې اودس وکړم". کوچنی ولاړی اوبه یې راوړې، سرور اودس وکړی، له ماشومه یې د جومات حال وکړی، د جومات پخوا روان شو، په جومات کې یې په جومات لمونځ وکړی، ټول جومات له خلکو ډک ؤ.

له لمانځه وروسته یو تنکی ځوان ولاړ شو د اعوذ باللّٰه او بسم اللّٰه وروسته یې یو کوچنی ایت د قرآن مجید تلاوت کړی. هغه هم غلط، بس خبري یې شروع کړې چې مسلمانانو وروڼو وطن ټول له کفارو ډک دی، د هغو کفارو سره مقابله په کار ده، موږ ته د ځان او مال تر ټولو زیات زیان داخلي کفارو را رسولی دی، ټول باید دا کوشش وکړي چې دا داخلي کفار نیست او نابود کړي، نه به په کورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي پناه ورکوي او نهٔ به يې له کوره باسي چي بلي خواته ولاړ شي. هر څه چي ورسره وي هغه مال غنيمت دی، هغه ځني جمع کوئ او دوی بې مرګه مهٔ پرېږدئ، د دغو مرګ روا دی، خبري يې له يوې بلي خوا کولې خو اخر د ماښام د لمانځه وخت شو اذان وشو جومات وشو ټول خپلو کورو ته ولاړو، سرور په جومات کي ناست ؤ چي د کلي ملک نوروز خان چي سرور پېژندی خو نوروز خان سرور نهٔ پېژندی، سرور ته يې وويل؛ "وروره! مسافر يې له کومه راغلی يې"؟ سرور ورته وويل؛ "محترمه له ذکريازي راغلی يم، شيګو ته ځم، بچيان مي هم راسرهٔ دي. هغه په هغه کور کي دي". ملک ورته وويل؛ "د حکومت سړی خو به نهٔ يې؟ که د حکومت سړی يې اوس لا راته ووايه، زهٔ به يوه لار در برابره کړم، د شپې سختي چاپې وي، بيا به موږ ته هم زيان ورسوي او خپله هم د ګور اسير".

"نهٔ محترمه! د حکومت سړی نهٔ يم. کور و دانه مي د ذکريازي ده او زهٔ د شيګي يم، کورته روان يم، کوچنيان مي د پلار کره تللي وو اوس يې کورته بيايم، پرېدی بزګري کوم، ډېره مي تلوار ده چي کورته ولاړ سم، چي بزګري مي له لاسه ونهٔ وزي. خان صاحب! د وطن د خلګو کار دا رنګه وي، انسان له خېر او شر نهٔ پوښتي، بس ورته وايي ما د پنځو ورځو رخصتي درکړې وه، تا ولي يوه ورځ زياته وکړه، نو په دغه مي ډېره تلوار ده چي کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ شم د بچیانو رزق مې له لاسه ونهٔ وزي". سرور په بنه معصومانه انداز ورته وویل.

"وروره! راځه زهٔ مېلمستون لرم، د دغه کلي مشریم، ما دلته ټول خبر کړي دي چې له هري خوا مسافر راځي هغه به زما کره راځي".

پر لار سره روان دي ملک خبري ورته کوي، وروسته ملک ورته وویل: "مخ دي د بېخي شناخته دی، نې ولي داسي راته معلومېږي لکه ما چې لیدلی یې". سرور ورته وخندل، "خان صاحب نوم خاوري مي نعمت دی، لیدلی دي نهٔ یم، نهٔ ما تر اوسه تهٔ لیدلی یې، د یو بل شناخته خیال به دي پر راځي، کور مي په شیګو کي دی، که دي بزګر لیدلی یم خو نهٔ شم ویلای". خبري رواني وې چې کور راورسېدی. ملک ورته وویل: "کوچنیان دي په کوم کور کي دي ورشه هغه هم دلته راوله". سرور هم زر ورغی هوسۍ او ګل مینه او هغه ماشوم یې له کوره راروان کړل، پر لاري یې ورته وویل چې "زما نوم نعمت دی او ستا د پلار کور په ذکریازۍ کي دی او زموږ کور بیا په شیګو کي دی، دغه نومان په یاد لره". ګل میني ته یې وویل چې "تهٔ به یوه خبره نهٔ کوې که چا پوښتنه درڅخه وکړه ورته ووایه چې زما نومان نهٔ دي زده". د خان کور راورسېدی، د خان مېلمستون ته ولاړی، هوسۍ او ګل مینه یې کورته وردننه کړل، چې مېلمستون ته ورغی یو نوی تنکی ځوان په دریشي کي ناست دی.

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان ډېر په قهر ورته رغېدی چي؛ "کافره! د کفارو ملګرتیا کوې"؟ ځوان ورته وویل؛ "صاحبه! توبه مي ده ایسته په دغه نن تسلیم شوم، دغو کسانو ته هغو دلته راوستم، دغه وسله در واخله ماته یو جوړه کالي راکړه چي ولاړ سم، په درېښي کي مي خلک وژني". خان په ډېر قهر ورته وویل؛ "ستا مرګ روا دی، وسله کښېږده، زبېره دی وباسه هغه د جهنم کندي ته یې ور وسپاره". ځوان ډېري زاری او فریاد وکړل خو خان ځان هم نهٔ پوه کوی. د ځوان لاسونه یې شاته ور وتړل، لس منټه وروسته زبېر راغی خان ته یې وویل؛ "د هغه کار مي ور وکړی".

"ډېر ښه غازي زویه، ولاړشه کور ته ور ږغ کړه چي ډوډی راوړي". خان ورته وویل.

ډوډی راغله ټولو ډوډی وخوړه، د سرور ډېره زیاته خوابده وه، یو څو ګولۍ یې وکړې خو هغه هم په زور، ځایونه ولوېدل د خوب وخت شو، ټولو لمونځونه وکړو، سرور له ځانه سره سوچ وکړی که دي اوس د تګ وویل خو دستي شک کوي چي اول یې شپه کوله اوس یې ولي اراده بدله شوه او که دي نهٔ وویل او دلته پاته شوې نو ډېر ظالمان خلک دي، که د شپې چاپه راغله یا داسي نورکسان راغلو په هغو کي چا وپېژندلې خو بیا دي دلته هم خېر نشته، حیران دی چي څه وکړي. د سرور نیم قرآن مجید په یاد زده ؤ، سر یې پټ کړی قرآن مجید یې شروع کړی، په دې ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

و کې پسې ویده شوی ؤ، یو وخت ږغ وشو چې د سهار د
ئه وخت دی. سرور راپورته شو اودس او لمونځ یې وکړی.
ن ته یې وویل: "صاحبه! موږ به ولاړ شو چې پر وخت
سېږو". خان ورته وویل "داسې دي کله پرېږدم، ناشته وکړه بیا
په مخه ښه". سرور بیا پاته شو خفه شو چې دا په څه عذاب
ه شوم، خو خېر ناشته یې وکړه، بیا د لمر له څرک سره را روان
چې نیم ساعت مزل یې وکړی په لاره کې ورته یو ځنځیر په مخه
ی. یو څو کسان ولاړ وو چې پټ مخونه، غټې غټې څوږې او
نې خیرنې ږیرې یې وې.

ولاړو کسانو لاسونه ورکړل، سرور موټر سائیکل ورته
وی او یوه پر ږغ کړه. "حماده! سرور دی، دا زه پېژنم، دا هغه
دی چې ټول خلک پسې ګرځي. دا هغه ملحد دی، دا هغه یو دی
د اسلام سپکاوی کوي".

حماد امر وکړی چې "لاسونه یې تر شا ورو تړئ لکه سپی
ې لت ورکړئ". هیبت صاحب! مه مه چې دلته یې ونه وهې، دا ځای
هلو نه دی، یو واریې تر امیر صاحبه پورې ورسوو چې هغه کوم امر
ړي بیا به هغه ورسره کوو". دریم کس جرار صاحب ورته وویل. د
وریې لاسونه ور وتړل، سترګې یې ورپټې کړې.

په یوه د ډبرو په خونه کې یې کښېناوی، هوسی ډېري
ړی ورته وکړې خو بې معنا وې، یوه ورته وویل "تاسو په کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ اوس چي هر موټر راغی په هغه کي به مو سپاره کړم، پاته شو سرور دغه امر موږ ته شوی دی چي تحقیق ځني وشي، بېرته به کورته درشي، هغې خواته کښېنئ". هوسۍ له ژړاؤ ډېر په بد حال شوه. لس منټه وروسته یو موټر راغی هوسۍ او ګل مینه یې موټر ته په ډېر زور ورپورته کړل. "استاده چي پر لاري دوی در څخه کښته نهٔ شي، تر خپل منزله پوري به یې رسوې". موټر حرکت وکړی چي دوه ساعت تګ یې وکړی نو یو داسي دښت راغی چي خالي ریګونه وو، ټول ډېر زیات تندي تنګ کړو، په لاره کي بیا یو څو کسان ولاړ وو، موټر یې ودرولی، په موټر کي یې ښه تلاشي وکړه، یو کس پر ګل میني سترګي ولګېدلې، ډرائیور ته یې وویل "استاده! دا دي لور ده که څه"؟ ډرائیور ورته وویل؛ "یا وروره دا مي هیڅ نهٔ دي، د لاري پر پوسته یې دغه ښځه او دغه دوه ماشومان په لاس راکړل چي تر غني خان کلا یې ورسوه نور خبر نهٔ یم". خالي سترګي یې ښکاره نور ټول مخ پټ دغه کس استاد ته وویل؛ "دغه ښځه او انجلۍ دلته را شېوه کړه". استاد ورته وویل؛ "نا امیر صاحب دغه یې ماته راسپارلي دي، زهٔ دوی تر هغه منزله رسوم، داسي نهٔ شي کېدلای چي زهٔ دوی دلته شېوه کړم".

"تر سینه به دي سل کارتوسه وباسم، زهٔ څه درته وایم او تهٔ څه وایې"؟ د مشین ګاټ یې پر کښې کړی، "ژر یې راکښته کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ځله پوچه وه ځکه یې پوچې خبرې شروع کړې. ډرائیور هم وام واخستی دواړه یې له موټره کښته کړل، موټر یې خالي روان کړی، هوسۍ دومره بدې چیغې وهلې چې اسمان یې ټول په سر اخستی ؤ، امیر صاحب ورته وویل؛ "خورکۍ! ژاړه مه، زۀ فېروز یم، زۀ ستا خپل قریب یم، ژاړه مه" مخ یې ورته ښکاره کړی، " ما خو ته نۀ یې پېژندلې دغه انجلۍ مې وپېژندله، په دغه مې له موټره راکښته کړې، مازدیګر سرور اکا هم راولم، اوس هغې پوستې ته ځم تاسو بېغمه شئ، هیڅ فکر مۀ کوئ. دولته! دا زموږ خپلوان دي. چای ورته پخې کړه، زۀ ورځم هغه زما اکا یې نیولی دی، هغه راولم". فېروز دا هوسۍ ته تسلي ورکړه او بیا یې دولت ته کوم چې نزدې ورسره ولاړ وسله وال ملګری ؤ وویل.

"هیڅ فکر مۀ کوه امیر صاحب! ورشه". دولت ورته وویل. امیر صاحب پر موټر سائیکل سپور شو دومره تېز ولاړی چې حد یې نۀ ؤ. څنګه چې هلته ور ورسېدی نو یې د قومندان صاحب سره د سلام او څه حال و احوال وروسته یې ورته وویل؛ "قومندان صاحب! ملک کاکا چېرې دی"؟

قومندان؛ "کوم ملک؟ هلکه څه کوې چې دومره په تلوار راغلی یې، خیر خو دی"؟

"هو قومندان صاحب! هغه سرور زما تربور دلته مو هغه کښته کړی دی، کوچنیان مو یې په بل موټر کې له پردې سړې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره کړي وو، هغه هلته ما راوګرځول، سرور کاکا په لاس راکړه زۀ يې راسره بيايم". دولت ورته وويل.

"هلکه دولته! دا وس تۀ څه وايې، دا يو مرتد ذليل انسان دی، دی کله مسلمان ؤ او موږ مخابره هم وچلوله چې سرور مو نيولی دی، اوس به بيا څه ورته وايو"؟

"قومندان صاحب! چې هر څه کېږي زۀ يې راسره بيايم، په يو حال کې يې نۀ پرېږدم، د ملک کاکا نېکۍ چې زما د پلاره سره يې کړي دي زما نۀ هېرېږي، خو نن ماته الله پاک موقع په لاس راکړه چې لږ مرسته يې وکړم، زما پلار يې هم دغه رنګه له مرګه خلاص کړی". فېروز ورته وويل.

"فېروز اخونده ستا خوښه ده خو د قومندان صاحب جواب به بيا تۀ وايې، چې هر څه وو تۀ به يې مخته درېږې". امير ورته وويل.

"هو امير صاحب! چې دا سر مې قلم کوي زۀ ولاړ يم انکاري به نۀ سم".

"درځه" دا يې ورته وويل دواړه ولاړ شول.

د ملک کاکا سترګې يې ورخلاصې کړې، دواړه را روان شول، ملک صاحب ورته ويل؛ "زما په موټر سائيکل کې تېل کم دي، مخته به را ودرېږي". دولت له خپله موټر سائيکله تېل ورته راوکښل. "تۀ ماته دومره خط راکړه چې پر لارې مې څوک تنګ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، زۀ ځم دا وطن پرېږدم، دلته زما ژوند تریخ دی". سرور ورته وویل.

"یا ملک کاکا، خط نۀ درکوم تر ټولو ځایو دي زۀ تېروم، بیا درځخه راځم، هو خبره دي سمه ده. دلته ژوند نور نۀ کېږي، ستا دښمنان ډېر دي". فېروز او سرور پر لار مجلس سره کاوی خو اخیر راورسېدل. سرور، هوسۍ، ګل مینه او ماشوم بیا پر موټر سائیکل سره سپاره شو، فېروز هم ورسره ملګری شو، تر ډېرو اوږدو او سختو ځنځیرونو راتېر شو، د خدای په اماني یې ځني واخسته، سرور د وطن خاوره مچ کړله، و یې ژړل، مخ پر لمر خاته راروان شو پیسې هم ورسره نۀ وې، په یو بازار کي په یو کمزوري هوټل کي په شل افغانۍ په نهاره شپه سبا کړه.

سهار یې هوسۍ ته وویل چي "تاسي دلته په دا هوټل کي راته انتظار شئ، زۀ به دا موټر سائیکل خرڅ کړم یو څه خرڅ به برابر کړم چي د استوګني یو ځای ونیسو نو به زۀ خپله مزدوري درته کوم د غم لړلي ژوند شپې به تېروو". هوسۍ ورته وویل "سمه ده ورشه".

سرور په بازار کي په ۷۰۰۰ افغانۍ موټر سائیکل خرڅ کړی، راغی په هغه هوټل کي یې ډوډۍ وخوړله، د هوټل والا حق یې ورکړی، له هوټله د باندي راووتی په پوښتنه پوښتنه یې اخیر په ۲۰۰ افغانیو د کرایې ځای پیدا کړی. د کور د ضرورت شیان یې واخستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کوچنی کوریې جوړ کړی، پیسې ټولې خلاصې شوې، اوس د خوراک دپاره یې یو شی نشته، دباندې ولاړی ټوله ورځ یې تېره کړه، خو نهٔ یې روزانه پیدا کړه نهٔ بل څه. ټوله ورځ وږی نس وګرځېدی، ماښام کورته راغی، هوسۍ ناسته وه او ګل مینه ویده وه. ماشوم بېخي زیات ژړل. سرور هوسۍ ته وویل "دا ماشوم ولې دومره سخت ژاړي څه وجه ده ناجوړه خو نهٔ دی"؟.

"یا ناجوړه نهٔ دی وږی دی، بلا وهلې شیدې مې نشته، حیرانه یم څه وکړم او ګل مینه خو په ژړا ژړا کې وږې پسې ویده شوه، ډوډۍ یې غوښته خو ماورته وویل بابک به دې راسي او یې راوړي، په دغه خبرو کې پسې ویده شوه". هوسۍ ورته وویل.

"څه خیر دی دا هم پر موږ یو امتحان دی دا هم د رب کارونه دي، خو هوسۍ په هر حال کې به شکر کاږو". سرور ورته وویل.

"د ګل مینې پلاره! څه دې نهٔ دي راوړي"؟ هوسۍ ورته وویل. "یا ګراني یو شی مې نهٔ دی راوړی، کار مې په یوه هوټل کې پیدا کړی خو له شرمه مې اوس نهٔ ورته وویل چې زما بچیان وږي دي، هغه سړی ښه انسان ؤ راته یې ویل سبا راشه وختې ۵۰ کلداري د ورځې درکوم او د ماښام ډوډۍ به هم د کور درکوم". سرور ورته وویل دواړه په نهاره پرېوتل خو ماشوم ټوله شپه ژړل، سهار وختې سرور دباندې ووتی یو دکان خلاص ؤ هغه ته ورغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاندار ته یې سلام ورواچاوی، د روغبړ وروسته یې ورته وویل؛ "وروره! ډېر مجبوریم بچیان مې له لوږې راته ژاړي، که یو څه پور راکړې ماښام به یې درکړم، هغه کور مې دی اوس نوې کډه راغلی یم".

دکاندار ډېر په مکر ورته وویل؛ "ما خو پور بند کړی دی او ستا رنګه خلک ډېر راځي، دغه خبرې کوي هسې خلکو ته دهوکه ورکوي، ورځه وروره پر بل چا نس ووهه".

له دکانداره سره یو بل ځوان ولاړ ؤ ډېر زیات خفه شو په سرور پسې یې ږغ وکړی "دغه د لطیف اکا په سرای کې چې پروت یې دغه یې"؟ سرور ورته وویل "هو وروره! دغه یم".

"چیښې غواړې چې زه یې درته واخلم، که یې پخپله اخلې خو دغه دوه سوه روپۍ در واخله چې خدای درکړې بیا یې راکړه".

دکاندار ورته وویل "هلکه! ناصره دا څه کوې، ولې پردي سړي ته روپۍ ورکوې، دا ته څه پېژنې، سبا به یې نه کړي در".

"غني اکا که یې راکړې که یې نه کړې را زه یې د انسانیت په خاطر ورکوم، برایي کرده شپه یې په کور کې ماشومانو ژړل، الله پاک به راڅخه ناراضه سي". ناصر په خبرو خبرو کې سرور ته روپۍ ورکړې، سرور د کور سودا او کولچه شیدې هر څه واخستل، ډېر په خوشحالۍ کورته ولاړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسی! و هوسی! هوسی!" هوسی له خوا یو حال ند
ؤ، چي کوټې ته وردننه شو هوسی داسي بې سده ویده پرته ده.
سرور سودا ورته کښېښوله، هوسی يې په ډېره مینه راویښه کړه،
ورته يې وويل: "زۀ ځم هوټل ته دغه شیان دي کوچنیان ښه ماړه
کړه، بیا که ژوند ؤ زۀ ما خوستن راځم یو څ د خوراک به راوړم".
سرور تر دروازې ووتی، هوسی دروازه پسي بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

سرور د هوټل په کار اخته شو، سهار تلی ماښام به راتلی، د ژوند سلسله یې ښه روانه شوه. ورځې شپې داسې پر تېرېدلې لکه یو خوب.د مسافرۍ د ژوند دیارلس پسرلي پر تېر شو، یو وخت داسې هم رالی چې د سرور زوی چې نوم یې جبار ؤ زلمی شو، سرور ښه تعلیم په وکړی، ګل مینه هم چټه پېغله شوه، دومره ښائسته وه چې هر چا به وليدله پر مئين به شو. د صحرا ژوند ؤ، غټو غټو هلکانو وظیفې (ځیرې) ټولولې، یو طالب چې د سرور کورته وردننه شو پر ګل مینه یې سترګي ولګېدې، ډېر زیات پر مئین شو، د سرای په منځ کې تر ډېرو حیران ورته ولاړ ؤ، ګل مینې وظیفه ورکړه بیا هم نهٔ تلی، تر ډېره ولاړ ؤ؛ اخیر هوسۍ ډېر په قهر ورته وویل چې "ورځه له ننه وروسته چې کورته دننه رانهٔ شې، که راغلې بې عزته کوم دي او د ګل مینې پلار دربانديٍ خبروم". خو طالب ډېر سپین سترګی ؤ چې تلی نو یې ورته وویل "زهٔ هر کورته دننه ورننوزم او تاسو بیا څوک یاست چې پر ما پابندي لګوی. د چا پلار هم ما نهٔ شي بندولای. ګورو به یې چې سبا زهٔ راځم که نهٔ". طالب د دې خبرې سره تر دروازه ووتی.

سرور چې کورته راغی هوسۍ ټوله کیسه ورته وکړه چې "د جومات ملا ته ووایه چې دا طالب لوی سړی دی دا ولې د خلګو کورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دننه ورځي، دغه ته ووايه چي په دروازه کي دي بزغ کوي او دننه دي نۀ راځي په کور کي څوک نۀ وي يوه زۀ بله ګل مينه".

"سمه ده زۀ ماخوستن مولوي صاحب ته کورته ورځم، ښه جبارلا نۀ دی راغلی"؟ سرور ورته وويل.

"يا ترا وسه نۀ دی راغلی، دغه دی راغلی عمر يې ډېر دی، الله پاک دي دواړو ته ډېر عمر ورکړي". هوسۍ په خندا وويل. جبار هم دغه ؤ چي کورته راننوتی.

"ډوډۍ راواخلئ جبار هم راغی، څه دي پخ کړي دي"؟ سرور ځني وپوښتل.

"د غوايي ښوروا مي پخ کړې ده، ګل ميني زويه! ژر يې راواخله پلار او ورور دي وږي دي". هوسۍ د جواب سره ګل ميني ته امر وکړی.

"سمه ده را اخلم يې". ګل ميني هم له اشپزخانې جواب ورکړو.
ډوډۍ راغله ټولو ډوډۍ وخوړله، جبار او ګل مينه مور يې ويده شو، سرور د ملا د کور پر لور روان شو. دروازه يې ور وټکوله. هغه طالب ورته راووتی، "آ حاجي صاحب! څوک غواړې"؟ طالب ځني وپوښتل.

"زۀ حاجي نۀ يم او نۀ ماته حاجي صاحب وايه، يو څه ادب زده کړه. له مولوي صاحب سره مي کار دی". سرور ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

" هغه ویده دی، نیمه شپه ده، هغه سهار جماعت ورکوي، دا وخت خو هغه کسان ګرځي چې نهٔ خدای پېژني او نهٔ رسول". طالب ورته وویل.

" دا اوس تهٔ څه ګڼې وډې وایې، زهٔ خدای او رسول نهٔ پېژنم"؟ سرور ورته په قهر شو.

" ورځه ماته ډېري لاري مهٔ رابښیه، اوس دا وخت د نصیحت کولو نهٔ دی". طالب ورته وویل.

سرور بېرته د کور په خوا روان شو، پر لاره یې ډېر سوچونه وهل، چې یو وار بېرته در وګرځه چې تا دا خبره ولې نهٔ ورته وکړه چې بله ورځ زموږ کره وظیفې ته مهٔ راځه، که راځې نو بیا په دروازه کې درېږه. بېرته یې د ځان سره وویل چې دا په پردو تڅو لوی شوی دی، بیا به داسې خبره درته وکړي چې د خُلې خوند به دې پر خراب شي. پرېږده یې. کور ته رادننه شو، په سوچو سوچو کې پسې ویده شو، سهار وختي بیا کار ته ولاړی.

ماښام چې کورته راغی نو هوسۍ ورته وویل چې؛" تهٔ هغه ملا ته ورغلې که نهٔ، هغه طالب خو نن بیا کورته دننه راغی، نن یې تر پرون لا بد حال جوړ کړی ؤ. داسې بدې بدې خبرې یې کولې چې په یو شي نهٔ ؤ بند". سرور ته ډېر قهر ورغی، هوسۍ ته یې وویل چې؛ " تاسو دوډۍ یو وار مهٔ را اخلئ زهٔ ورځم چې دا ځنګه د بې ننګه زوی دی چې یوه خبره نهٔ مني". سرور ورغی، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کور دروازه یې ور وټکوله. بیا هغه طالب راووتی، سرور ورته وویل؛" طالبه! ته وظیفې ټولوې"؟

"هو زه یې ټولوم". طالب په جواب کي ورته وویل.

" که یې ته ټولوې نو بیا د خلکو کورونو ته ځله ورننوزې، ؟ ته شرم نه لرې، حیا نه لرې چي لوی ځوان یې په کورو کي له ښځو سره بد چلن هم کوې، بله ورځ چي زمونږ کره راننه شې، زه وظیفه نه درکوم". سرور په غصه کي ورته وویل.

" ډېري خبري مه کوه، دلته ته نوی قانون مه جوړوه، زه هر کورته ورځم، دننه دباندي والا نه یم، چي وظیفه نه راکوې نو بیا به څنګه وي؟ بیا به سبا کډه باروې چي بیا دي په دا کلي کي نه ووینم. مونږ ته ټول کلی په درنه سترګه ګوري" طالب ورته وویل.

" هلکه صدیقه د چا سره دي نږغ دی"؟ ملا پر نږغ کړو.

" بابا دا هغه خلقي دی چي له قرانه او اسلامه له نفرته ماته وایي چي بل وار به زمونږ کره وظیفې ته نه راځې". طالب د مکر په ژړا کي ورته وویل.

"ولي وروره! دا ټول کلی وظیفې راکوي او ته یې بیا ولي نه راکوې، وجه څه ده"؟ مولوي صاحب ځني وپوښتل.

"مولوي صاحب! زه ولي وظیفه نه درکوم په دوا ړو سترګو به یې درکوم، زه دغه نه وایم یو وار پرون زمونږ کره دننه راغلی ؤ، بد اخلاقي یې کړې وه، نن بیا راغلی ؤ، زه ورته وایمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه مهٔ راځه، که چېري دننه راځې بیا زهٔ وظیفه نهٔ ډرکوم، دی راته وایي دننه خامخا درځم". سرور ورته وویل.

وروره! موږ ته ټول کلی په درنه سترګې ګوري، نهٔ څوک له موږ ستر کوي نهٔ موږ د چا په دروازه کې درېږو، که دي دغه رنګه نهٔ وي خو ښه سبا چې دي په کلي کي ونهٔ وینم، ورځه پر دغه خبره تر سهاره سوچ وکړه، نهٔ لمونځ نهٔ اودس نهٔ جومات، تهٔ هم ځان ته مسلمان وایې، دا رنګه مسلمان وي، مسلمان ډېره خیریي". مولوي له ځان سره بوڼېدی. سرور ځني ولاړی کورته.

هوسۍ ورته وویل؛ "د ګل میني پلاره! خېر خو به وي، ولي دومره خفه یې پر مخ دي بېخي زیات خفګان دی څه کیسه ده، ملا خو به څه نهٔ وي درته ویلي"؟

"یا ځې نهٔ دي راته ویلي، جبار راغلی دی که نهٔ"؟ سرور ورته وویل.

"هو راغلی دی، ډوډۍ تیاره ده، ماته دي د خبري جواب نهٔ کړی را، ښه ملا څه درته وویل"؟ هوسۍ ځني وپوښتل.

"ملا؟ توبه د ملا به څه درته ووایم، ملا جواب راکړی چي یا به زما زوی دننه درځي یا به سبا کډه باروې. نوره دي خوښه ده، داسي بد اخلاقه انسان ؤ". سرور ورته وویل. ډوډۍ وخوړل شوه، ټول پرېوتل، سرور په سوچو سوچو کي ویده شوی ؤ، سهار ډېر وختي دروازه وټکېده. چي سرور ورغی نو چي وکتل لطیف

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا د سرای مالک او د کلي ټول خلک ولاړ وو. سرور له ټولو سره روغبړ وکړی، لطیف اول ورته ګویان شو چي "نن مکان خالي کړه چي تر غرمې دي دلته ونهٔ وینم، یو خو نهٔ لمونځ کوې او بل خیرات هم نهٔ ورکوې، ستا د بې دیني په وجه به زموږ د ټولو غاړي بندي وي او برابي ماښام دي له ملا صاحب سره جنجال کړی ؤ او س دي یو څه روپۍ پیدا کړې ستړګي دي وکړې، سبا به بله نخره کوې".

سرور ورته وویل "لطیف اکا ما صرف دغه ورته وویل چي هلک دي کورته دننه نهٔ راځي، خو هغه سپکي سپوري راته وکړې".

"بس بس، ډېري خبري مهٔ کوه، بس کور خالي کړه کهٔ بار کړه نور د دلیلو ضرورت نشته". ټول کلیوال ورته غصه وو. لطیف اکا خبري کولې پسي روان شو.

سرور کورته راغې هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل میني پلاره! څوک ؤ"؟

"نو به څوک وو، کلیوال وو او لطیف اکا ویل نن تر غرمې کور خالي کړه، له کلي بار شه". سرور ورته وویل.

"څه خبره نهٔ ده، الله یو روزۍ یې ډېري. هسي یې خالي کړه ولي دومره ورته پریشانه یې، ورک دي شي دا بې ضمیره او بې ننګه خلک چي دومره جا هله دي". هوسۍ ډېر په لوی زړهٔ ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس غوټي وتړه زۀ یو موټر ګورم، نو به کډه کي بار کړو او جبار ته وایه چي نن مکتب ته مۀ ځه". سرور د باندي ووتی موټړ یې راوستی کډه یې بار کړه، سیخ د ژړي په خوا روان شو، مازدیګر ژړي ته ورسېدل، هلته یې یوه کنډواله سرای پیدا کړی، کرایه یې نۀ وه، وایې ړول پکي. شپه یې په شنه مخکي تېره کړه، سهار سرور د ژړي یو کوچني بازار ته ولاړی، هلته یې یو کوچنی دکان په کرایه ونیولی، په هغه کي یې یو کوچنی د چای هوټل راوایستلی، د هوټل ټول ضروریات یې پوره کړو، دلته د ژړي په بازار کي یې یو د کرای کور ونیولی، کډه یې هم را بار کړه. جبار یې له ځان سره په هوټل کي کړی، د ژوند چاري یې ښې رواني وې.

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

بله ورځ چي ماښام سرور کورته ورغی هوسۍ ورته وویل
چي "نن کورته داسي ښځي راغلي وې تر ډېره ناستي وې، د ګل
میني پوښتنه یې وکړه چي دا مي څه ده ما ورته وویل لور مي ده
بیا یې راته وویل پېغله ده ما ورته وویل هو نو یې څه نه دي ویلي
ولاړې".

"څنګه ښځي وې تا پوښتنه نه ځني وکړه چي له کومه
راغلي یاست". سرور ورته وویل.

"یا پوښتنه مي نه ځني وکړه". هوسۍ په خندا ورته
وویل. "دا رنګه ناولده خلک کورته مه راپرېږده هسي یو فساد به
جوړ شي، دلته حال نه دی معلوم". سرور ورته وویل.

ټولو په یوه ستر خوان ډوډۍ سره وخوړه بیا ټولو د مړو
چم وکړی، سهار وختي سرور له لمانځه هوټل ته روان شو، هوسۍ
ته یې وویل "جبار ته وایه چي بیا ژر راشي، هلته رش وي زه او
نیک نه شو پسي رسېدلای".

"سمه ده په مخه دي ښه زه به یې ژر درپسي درولېږم"
هوسۍ ورته وویل. د سرور هوټل داسي مشهور شو چي په دا ټول
علاقه کي داسي هوټل نه ؤ. غرمه څلور کسان هوټل ته راغلل،
سرور ته یې د ډوډۍ ارډر ورکړی، سرور ډوډۍ ورته راوړه، دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي وخوړله سرور ته يې روپۍ ورکړې او ورته يې وويل "سرور دي نوم دی د بازار تر شا دي کور دی" سرور ورته وويل "يا نوم مي معروف دی، کور مي هغه کور دی دلته ټول خلکه معروف راته وايي، تاسو نوم غلط اخلئ". ښۀ معروفه بخښنه کوه موږ په نامه کي غلط سوي يو". چهټۍ په کومه ورځ کوې داسي لږ کار مو درسره دی کورته درځو". په هغو کي يو کس ورته وويل.

هاها ځوانه! يو وار خو د ځان پېژندګلوي مو راته وکړه چي نومان مو څه دي، کور مو چېري دی او کار مو څه کار دی نو چي سره وپېژنو بيا به خبره مخته بيايو". سرور په خندا ورته وويل.

"معروف اکا زما نوم نعمت دی، دغه ځوان قدرت دی او دغه بل سپين ږيری مي اکا صبور دی، کور مو ستاسو د کور له څنګه دی، خو کار د هوټل نۀ دی چي کور سره کښېنو بيا به ووايو". يو ځوان چي تر ږيره يې بېرتونه غټ وو او اوږده لمنه، خيرن پاج يې تړلی ؤ ورته يې وويل.

"بيا دغه پيسي بېرته واخلئ، تاسو زما همسايه ګان ياست، ما نۀ ياست پېژندلي". سرور ورته وويل.

"يا يا يا معروفه! قسم دی که دا واخلو، دا ستا حق دی دا خو کور نۀ دی، دا هوټل دی". بل ځوان ورته وويل.

"زۀ خو د ورځي نۀ يم خلاص، يا نن ماخوستن راشئ ډوډۍ به هم له ما سره وخورئ". سرور ورته وويل. "سمه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

درځو، خوښه مي ده" درې سره ځيني روان شو ماخوستن چې سرور کورته ولاړی هوسۍ ته يې وويل هوسۍ نن داسي درې کسان راغلو تولـه کیسه يې ورته وکړه. هوسۍ ورته وويل "دا به د هغو ښځو د کور سړي وي نو تا څه ورته وويل"؟

"ما څه نهٔ دي ورته ويلي، ما ورته وويل چې د ورځي نهٔ يم خلاص، د شپې بيا راشئ نو اوس راځي، دغه غوښې او وريځې مي راوړي، دغه پاخه کړه.

د شپې ښهٔ ناوخته پنځه کسان د سرور کورته راغلل، سرور يې هم ښه عزت وکړی. ښهٔ ډوډۍ يې ورته کړې وه، میلمانه ډېر زيات خوشحاله ناست وو، د پښتنو دا دستور دی چې له ډوډۍ بعد دوه رنګه چای راځي شنې او توري، سم دستي چای هم راغلې، پر چای دستي خبره ياده شوه، د نعمت اکا صبور چې د ټولي کورنۍ مشرؤ په خبرو خبرو کي پر خپله خبره راغی، سرور ته يې وويل چې "معروفه روره! موږ راغلي يو. زما وراره نعمت چې سهار له ما سره ستا هوټل ته راغی هغه ځوان ښهٔ تعليم يافته دی، دغه ستا لور غواړو نو ستا څنګه خوښه ده"؟

"ها ها ها، زما خوښه به وي يا به نهٔ وي خو په دغه به مشوره وکړمه، زما له بچي سره او زما له قريبانو سره، دوستي د زرو کلو لاره ده، د يوې ورځي کار نهٔ دی. دا خبره خو سهار هم تاسو راته کولای شوای، بيا به نن موږ مجلس کور پر کړی وای او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به تاسو کورته راغلي واست بیا به مو بحث پر کړی ؤ".
سرور ورته وویل.

"خو مور ته مناسبه نهٔ وه، په دغه مو په هوټل کي نهٔ شوای درته ویلای". صبور اکا ډېر په خندا ورته وویل.

"یا څه خبره نهٔ ده. د لور او د زوی پر ما یو فرق نشته، څنګه چي زوی ته کوم شی خوښوم هغه لور ته هم خوښوم، خو ما له لور سره یو ظلم وکړی چي په هغې مي تعلیم نهٔ وکړی، دا به زما تر ډېره وخته پر زړهٔ یو داغ وي". سرور ورته وویل

"او هغه بله ورځ چي ښځي راغلي وې هغه هم ستاسو د کورو وې"؟

"هو هغه زمونږ د کورو وې". صبور ورته وویل

ښه تر ډېره په مجلس سره اخته وو اخري دوولس بجې شوې، صبور ورته وویل "مونږ څو ستاسو یې کور ودان ښاد او اباد اوسئ چي مونږ ته مو دومره عزت راکړی، که رب ته منظوره وه بیا به حال ستاسو له لوري وي، د خدای په امان". مېلمانه رخصت شول سرور کورته ولاړی، هوسۍ پوښتنه څني وکړه "د ګل میني پلاره! دا څوک وو او څنګه راغلي وو"؟

هوسۍ! دا هغه ورځ چي ښځي راغلي وې د هغو خلک ول، د ګل میني رشتې ته راغلي وو". سرور ورته وویل

2021.01.22 08:50

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نو تا څه ورته وویل"؟ ګل مینه خو تا د متین په نامه کړې وه، که سبا دارو خان لالا خبر شو یا یې ګل مینه وغوښته نو بیا به څۀ کوې"؟

هوسۍ! ګوره ما ستا بې مشورې یو کار نۀ دی کړی، نۀ یې کوم، ماغزه خو مې خراب نۀ دي چې پردو ته به یې ورکوم". ما ګل مینه په کوچنیوالي لا د دارو خان و زوی متین ته ورکړې وه او دا به د هغه په نامه وي. که خدای ته منظوره وه زۀ د دارو خان سره په یوه نۀ یوه طریقه تماس نیسم چې راسي دا خپل امانت په ښه عزت یوسي". سرور ورته وویل. د هوسۍ هم زړه بیغمه شو او ولاړه کوټې ته ننوته. ګل مینه په اشپزخانه کې ولاړه دا خبرې واورېدې. حیرانه شوه چې دا خبره ماته مور یا پلار څله نۀ ده کړې، ولې یې له ما دا خبره پټه ساتلې وه"؟

خیر شپه تېره شوه، سهار سرور هوټل ته ولاړی، په خپل کار باندې مصروفه شو خلګو ته یو حال نۀ کړی ور. په دا کې ډېرې ورځې تېرې شوې، نعمت د ګل مینې په عشق کې لېونی ؤ، هره ورځ یې د کور مخته په دا هیله تېرېدی چې ګل مینه بهووینم، د مینې اظهار ورته وکړم، خو ګل مینه تر کور د باندې نۀ راوتله، نۀ د ګل مینې د ټکرې پلو تر اوسه چا لیدلی ؤ. هره ورځ به هوټل ته ورتلی له سروره سره یې ښه شناخت شو چې هوټل ته به هر څوک د نعمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناخته راغی د هغه پیسې به نعمت ورکولې، له سروره هېر شوي وو چې دا هغه ځوان دی. د نعمت مینه یک طرفه وه.

نعمت بله ورځ خپل اکا صبور ته وویل چې "هغه هوټل والا خو نهٔ د یا جواب در کړی نهٔ د هو؟ یو وار خو ورشه ورته ووایه چې مونږ ستاسو په انتظار یو خو یوه خبره درته کوم اکا، په خلاصو غوږو یې واوره، زما پلار مړ دی، ستا ورور شکورا و دوې خویندي لرم، یوازي سر یم بل ځوک لرم هم نهٔ، چې په هر صورت وي زهٔ د غه انجلۍ کوم یا به سر خورم یا به یې د ځان کوم، نوره ستاسو خوښه ده اوس مي غاړي درته خلاصي کړې، سبا دي بیا یوه کِیله هم نهٔ منم" نعمت ورته وویل.

"سمه ده بچیه ورځم اوس دستي ورځم". صبور روان شو د سرور هوټل ته مازدیګری دی ورغی، ښه روغبړ یې ورسره وکړی، سرور چای ورکړې، صبور ورته وویل چې "معروفه! مونږ خو ستاسو په انتظار یو، ډېري شپې او ورځې وشوې، ستاسو له خوا یو حال نشته، خیر خو دی"؟.

"په ډېره بخښنه سره ما خو حال نهٔ کړی در، هره ورځ مي په زړهٔ کي وې خو دا د هوټل داسي کار دی چې انسان د ژوند یو کار ته نهٔ وي ځني خلاص، نو خبر نهٔ وم د انجلۍ مور راته وویل چې دا خو ما په کوچنیوالي لا خپل د ورور زوی ته ورکړې ده، هغه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور زمـا زوی تـه راکـړې ده، پـه روان سـپرلي کـي یـې واده دی".
سرور ورته وویل.

"دا اوس تـهٔ څـه ګـډې وډې وایـې، زمـوږ د کـور ښـځو پوښتن
ځني کړې وه، ستا کور ودانی ورته ویلي وو چې یا نهٔ مو ده ورکړې او ت
ییا څه وایې، خو صفا جواب راکړه، خبره تر غاښ او تر ژبه مهٔ لاندې
کوه". صبور ورته وویل. نعمت هم د هوټل په کونج کي ناست ؤ له ډېرې
غصې شین او سور کېدی، په زړهٔ کي وایي چې پر دنیا یې انسان ته ن
ورایله کوم تا کوم سوچ کړی دی.

صبور ډېر په خسم ځني راووتی، تر شا نعمت هم پسې
راووتی، پر لار نعمت ورته وویل "زهٔ د شپې کور ته ورځم په زور
یې ځني ورم، په یو حال کي یې نهٔ پرېږدم".

"هلکه! تهٔ څنګه انسان یې دا څه بابولالي وایې د مړو
ښځې چا تښتولي دي، په بدو مو اخته کوې، تهٔ بل ځای راوښیه،
تر دې ښائسته، چې په هر څو وي زهٔ یې درته کوم، خو د دغه خلګو
لاس واخله". دواړه د کور په خوا روان وو، صبور پر لاري نعمت ته
زاری کولې خو نعمت په هغه خرهٔ سپور ؤ یوه خبره یې نهٔ منله.

اوس نعمت د ماښام په انتظار ؤ چې کله به شپه شي خو
اخر هغه وخت هم راغی چې شپه شوه. نعمت د ګل میني، میني
داسي لېونی کړی ؤ چې نهٔ یې د چا خبره اورېدله او نهٔ یې څوک له
ځان سره ملګری کاوی. ډوډۍ یې وخوړله، یو خنجر ورسره ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دباندي راووتی د مسجد شاته ځوانان ناست وو، له هغو سره پر مجلس اخته شو، اخر یو یو کورته تلی، خو نعمت د مسجد شاته د محراب له څنګه یوازي پاته شو، شپه ښه پخه شوه، نعمت له ځانه سره وویل چي "اوس خو ټول خلک ویده دي او معروف خو ستړی هم وي، نو ښځه چي یې راکښېنوي ما به ګل مینه تر علاقو تېره کړې وي". نعمت په نوي ځوانۍ کي ؤ او ښه پیاوړی ؤ چي یو چا یې هم مقابله نهٔ شوای کولای او د سرور توپنچه عادت ګرځېدلې وه چي د شپې او د ورځي به ورسره وه، بس په څه به تیار ؤ خالي ماشه به یې غوښته چي وخت پوره شي بس بیا به خامخا یوه بهانه جوړېږي. سرور په دغه ساعت د جواب چای دپاره دباندي ؤ، په توره شپه کي د چپ لاس دېوال خواته رګ یې وهی او نعمت په ښي لاس پر دېوال سر راپورته کړی، نعمت سرور نهٔ لیدی او سرور بیا نعمت ولیدی چي دومره په کراره تر دېواله راواوښتی، پوره اراده یې کړې وه چي ټول به مړهٔ کړي، بیا به ګل مینه د مټو په زور وړي. سوکه سوکه په واړه قدم را روان ؤ، سرور هم توپنچه تیاره کړه سم یې ځان ورته برابر کړی چي نعمت ښهٔ ورته رانزدې شو سرور درې ټکه پر وکړو، نعمت ولوېدی، هوسۍ په منډه راغله، سرور چي ګوري چي یو ځوان په وینو کي اخري سلګۍ وهي، سرور په ژوند قتل نهٔ ؤ کړی، ډېر وار خطا شو، هوسۍ ته یې وویل چي "د رب دپاره ځان تیار کړئ جبار او ګل مینه راپورته کړه مړی مي وکړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ځوان دی چې ګل مینه یې غوښته، یو شی مهٔ را اخله، خالي ګل مینه، جبار او هغه صندوق روپۍ را واخله چې ځو، سهار ته یو هم ولاکه د ژوند ځکه وکړو، هله زر کوه". هوسۍ ژر ژر ګل مینه او جبار راپورته کړل، په دوهم ځل یې تیار کور پرې ښووی، مخ پر لوري د خپل وطن پخوا روان شو، په پیاده تر ډېرو غرو را واوښتل خو اندازه یې نهٔ ور کوله چې چېري روان دي. د سهار سپېدې وچاودلې، په مخه یو کلی ورغی، شپانه د کلي پسونه سره راټول ول، دوی په یوه شېله کې پټ شول، چې شپانه ولاړی بیا یې حرکت وکړی، په لار کې یو ټکتر پسې راغی په هغه ټکتر کې راسپاره شول، ماپښین قضا د نورنګ کلي ته راورسېدل لوږه او تنده یې ښېخي زیاته وه. هوسۍ او ګل مینه یو کورته ورد ننه شول، سرور او جبار د باندي ودرېدل، له کوره یو اتیا کلن سپین ږیری راووتی، روغبړ یې ورسره وکړی، د مهمان خانې دروازه یې ورته خلاصه کړه، له چای سره یې ډوډۍ ورته راوړه، لږ دمه یې وکړه، بیا سپین ږیري ته یې وویل "دلته که یو موټر پیدا شي نو به ښه کرایه ورکړو، موږ دې تر خپل منزله ورسوي". سرور ورته وویل. سپین ږیري په غوږو سم نهٔ اورېدل، جبار پلار ته وویل "بابا په غوږو سم نهٔ اوري، لږ په زوره ورته ووایه". سرور دا واره ښه ډېر په زوره ورته وویل. "اوس خو موټر نسته که بیا هم پیدا شي ډېري روپۍ درڅخه غواړي، په لار کې ځنځیرونه او مائنونه دي اوس مهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ شپه وکړئ سهار به وختي ولاړ شئ" سپين ږيري ورته وويل.
"بابکه چي تر خپل ځای پوري ځان ورسوو دا به ښهٔ وي، روپۍ لرم
ورکوم يې، تاسو ته نور تکليف نهٔ درکوم". سپين ږيري کورته ورږغ
کړو "خانداده و خانداده." خانداد چي راغی ورته يې وويل "تهٔ
ورشه که زين الله په کور کي ؤ ورته وايه چي راسي".

"سمه ده نيکه بابا وربه سم" خانداد زين الله استاد
راوستی، د سرور او جبار سره يې روغبړ وکړی، سرور ورته وويل
"استاده! تر پاتوزو پوري څو غواړې چي موږ ورسه يې".

"تر پاتوزو خو ډېره لار ده، که سهار ته ورسېدو او بل په
لارکي ډېر خطر دی، غلهٔ هم شته او د دوی حکومت هم دی چي هر
يو مو راوګرځوي تکليف راکوي. روپۍ غواړم دوه نيم زره" زين
الله ورته وويل.

"دوه نيم زره بېخي ډېري دي استاده، ګزاره وکړه چي نهٔ
سيخ وسوځي نهٔ کباب".

" تر دا کمي نهٔ غواړم د سر لوبه ده ډېر تکليف دی".
استاد ورته وويل. زړهٔ مي هم نهٔ ځي اوس مي تر خُله درته ووتل،
تر ډېره دا علاقه خطره لري".

"تهٔ لږ ښه وکړه، پر موږ لږ ناوخته دی، څنګه چي هر وخت
د شپې ورسېدو شپه به له موږ سره وکړې سهار به پر سم وخت را
روان شې". سرور ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا ورور کم نهٔ ځم". په تنګ کي شو ورته یې وویل.

"سمه ده ورشه موټر دي راوله". سرور ورته وویل. موټر راغی تول کي سپاره شو، په بسم الله روان شو. ټوله شپه یې مزل وکړی، د سهار ګا خوا وه پاتوزو ته ور ورسېدل، په لاري باندي یو تکلیف نهٔ ؤ، سیخ د هوسۍ د پلار د کور مخته ودرېدل، د هوسۍ پلار موسیٰ د سهار اودس کاوی د موټر ږغ یې واورېدی چي راووتی هوسۍ یې په غاړه کي لاس ور واچوی. کورته د ننه شول سرور موټروان ته کرایه ورکړه، د چای او د ارام ښه ټینګ ټنګ یې ورته وکړی خو موټروان ورته وویل "یا ورور کور ودان زهٔ ځم چي لمر راخېژي تر ډېره به مي مزل کړی وي. د خدای په امان".

موسیٰ د هوسۍ پلار جومات ته ولاړی، سرور هم اودس وکړی لمونځ یې وکړی، هوسۍ، ګل مینه او جبار ته یې وویل "چي څوک د رڅخه خبر نهٔ شي په ځُله لاس ونیسي" او پسي ویده شو.

موسیٰ چي له جماعته راغی نو یې خپل زوی ابراهیم ته وویل چي "دوی ویده شو، خبر خو ؤ چي داسي په دوه لاسه په دوو پښو راغلي دي، نهٔ کېږه نهٔ کور، یو شی یې هم نهٔ دی راوړی. الله دي خبر کړي یوه کیسه خو خامخا شته، په لمانځه کي شیطان دوه زره سوچونه را واچول بېخي ډېر فکر وړی یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هم روغبړ ورسره وکړی نور مې د ښوا او د بدو یوه پوښتنه ځني نهٔ ده کړې، لمونځونه یې وکړو تهول ویده شو، خېر چې راپورته شي بیا به یې ګورو". ابراهیم ورته وویل.

"ښه سمه ده، تهٔ ګل سیمې ته ووایه چې چای راوړي، زهٔ بیا بازار ته ځم سودا به راوړم نو به یې غرمې ته یو شی ورپاخه کړي". موسیٰ و ابراهیم ته وویل.

ابراهیم ورغی پلار ته یې چای راوړې، دواړو چای وکړې ابراهیم ورته وویل، "لالا! بازار ته نو څه کوې، د قاهر اکا نن ونډې ده غوئی حلالوي، ماښام یې په جومات کې وویل یا به هغه مږ حلال کړو، لاندی خو هسې هم کوو دا نور به بیا یو څو ورځې وروسته حلال کړو نن به یو حلال کړو".

"هو زویه دا خبره دې سمه وکړه، تهٔ ورشه چاړې او ساتول تیار کړه، زهٔ جامې بدلوم چې اوس لا شروع په وکړو نو به لسو بجو ته ځني خلاص شو"

"سمه ده لالا زهٔ ورځم". ابراهیم هر څه تیار کړو، مږ یې حلال کړی تر غرمې پورې یې له هر څه ځان خلاص کړی، غرمه سرور او د هغه تهوله کورنۍ هم راویښه شوه، هوسۍ تهولو ته چای ورپنځې کړې، پلار سره یې بیا حال احوال وکړی، پلار یې ورته وویل "زویه! خېر دی څنګه بېرته خپل وطن ته راغلاست، حالات ډېر خراب دي، هلته خو به څه مشکل نهٔ وي درته جوړ شوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا لالا! خبر دی څه مشکل نهٔ دی جوړ شوی، بس پردی وطن پردی وي، د چا قدر نهٔ وي په کې. ما بنام د ګل میني پلار راغی ویل یې ځان تیار کړئ ځو خپل وطن ته، حالات سم شوي دي، بس را روان شو". هوسۍ پلار ته نیمه خبره لا نهٔ وه کړې چې سرور راغی سم دستي یې ورته وویل چې "لالا کیسه خرابه شوه، مړی مي ماخوستن وکړی، یو غل کورته را واوښتی بس مړ مي کړی، وام واخستم پسي را روان شوم، نیمی لار مي پیاده او بیا مي ترپاتوزو موټړ ونیوی پسي راغلو، ټول کور مو دغسي پرېښوو ی، خالي روپۍ مو را واخستې، بل مو یو څه نهٔ دي را اخستي".

"دا څه وایې، مړی دي څه کاوی بیا چې دي مړی وکړی راتلې ولي، خو غل ؤ، هلته خو به هم یو قانون ؤ، په هغه ساعت به دي حکومت ته حال ورکاوی نو تا هرڅه پرېښوول او راغلې". موسی ورته وویل.

" لالا! ما هلته وخت تېر کړی دی، ماته د هغه ځای هرڅه معلوم شو، چې ما دا خبره سپینوله کلونه به تېر وو، یو وړوند حکومت ؤ یو حال یې نهٔ ؤ معلوم، نو تر هر څه مي دا بهتره وګڼله چې هسي ځان وباسم". سرور ورته وویل.

ډوډی راغله ډوډۍ وخوړل شوه، د کلي خلک خبر شو ټول خلک او ښځې پوښتني ته ورته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېره وخته وروسته هوسۍ د پلار کره راغلې وه نو د کلي ټولې ښځې ډېرې خوشحاله وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، سرور سره له کوچنیانو د حاجي موسی کره اوسېدی، د موسی د کور له مخه یې یو کوچنی د پرچون دکان جوړ کړی، د کور ضروریات هر څه یې له بازار راوړل، د کلي ټول خلک سودا ته سرور ته راتلل، په ښه بیعه یې هر شی ورکاوی، د ژوند پایه ښه روانه وه، ښه د خوشحالۍ ژوند ؤ، داروخان هم خبر شو چي لکه ورور داسي ملګری یې بېرته د څو کلونو وروسته راغلی دی. زر زر یې خپله کورودانه له ځان سره کړه او سیدها د موسی کره راغی. داروخان له سرور سره د دهٔ د پرچون په دکان کي کښېنستی او کورودانه یې د موسی کره و هوسۍ ته پرېښوولـه. دواړو ملګرو د زاړه وختو مجلس سره کاوی، سرور د خپل تېر شوي تریخ ژوند داستان ورته بیانوی چي ناڅاپه یې د داروخان څخه د متین په هکله پوښتنه وکړه چي "یاره دارو خانه! د متین زوی دي حال نهٔ کړی را، چېري دی، په څه اخته دی، او هغه درس یې پای ته ورسوی که یا"؟

داروخان ډېر خړ غوندي شو، سر په وځړېدی، مخ یې لږ ژړ وزمه غوندي شو.

"تاته وایم یاره، ولي څه کیسه، متین چېريَ دی"؟ سرور په تجسس کي ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه د رته وو ایم ورو ره، پنځه کاله کېږي چې له کوره وتلی یې او بیا نه یې راغلی، ټول وطنونه مې پسې وکتل، نه یې د مرګ په حال خبر یم او نه یې د ژوند، بس په انتظار ورته شپې سبا کوو، موریې سمه لېونۍ شوې ده، کله بالکل سمه وي او کله بیا د لېونتوب دورې ورباندې راځي، متین، متین نارې یې په خُله د کور په غولي کې منډې وهي".

" دا خو دې واقعي ډېره د خواشینۍ خبره راته وکړه، ولاړی په څه؟ کیسه څه وه"؟

" وروره کیسه هم هغه وه کومه چې ما او تا د متین او د ګل مینې په کوچنیوالي کې رشته سره کړې وه، ګل مینه مې د ده په نامه کړې وه، ته سره د کورنۍ له وطنه ولاړې، هیڅ حال دې نه ؤ معلوم، د کلونو کلونو په انتظار نورېې برداشت نه شو کولای، ولاړی د ګل مینې په مینې کې ستا د کور په لټون له خپله کوره ورک شو". دارو خان په جواب کې ورته وویل.

" دارو خانه وروره! ته غم مه کوه، دا یم زه اوس راغلم، اوس به دواړه پسې وګرځو، انشاالله خدای به هر څه خېر کړي". د دارو خان هم څه زړه تسلي شو. دواړه بېرته خپل په مجلس سره اخته شو. لږ ساعت وروسته دارو خان د سرور څخه د تلو رخصت واخستی او ځني ولاړی. سرور هم بېرته په خپله دکانداري کې بوخت شو، کپړه یې راواخسته او د کان صفا کول یې شروع کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، بله ورځ رؤف په بازار کي خبر شوی و چي سرور راغلی دی، دا دی ماخوستن ناوخته د موسی کره راغی چي څنګه هوسۍ خبره شوه چي رؤف راغلی دی سرور ته یې ډېري زاری وکړې چي "مهٔ ورځه دا دي په یو افت اخته کوي".

خو سرور هوسۍ ته په غصه شو چي ؛"هغه زما خپل دی دا د هغه کارونه نهٔ وو، هغه ماته په ژوند تاوان نهٔ دی رارسولی".
سرور له هوسۍ ښه په غصه ولاړی ورغی مهمان خانې ته، رؤف ښه په مینه پر یوه خوا بله خوا مچ کړی، د مکر اوښکي یې ورته توی کړې، سرور هم ورسره وژړل، تر ډېره یې مجلس سره وکړی، خو اخر رؤف ورته وویل چي "ویده به شو ناوخته دی". سرور او رؤف دواړه هم دلته په مهمان خانه کي ویده شول. سهار وختي رؤف ولاړی بازار ته یې حال ورسوی، غرمې ته د سرور ټول تربرونه سرور ته پوښتني راغلل، بیا ولاړل. د ژمي یخي شپې وې، د ماښام له لمانځه وروسته مرغۍ له یخه پړک نهٔ شي کولای، شپه ښه پخه شوه، دروازه وټکېدله چي ابراهیم ورغی بیا رؤف راغی.
ابراهیم دروازه ورخلاصه کړه او ریې ورته بل کړی، رؤف ورته وویل "سرور چېري دی هغه را وغواړه چای راوړه، ما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:52

خوړلې ده، نور ته رخصت یې چې سرور راسي بیا موږ سره پوهېږو". ابراهیم کور ته ولاړی سرور ته یې وویل رؤف دی.

هوسۍ چې د رؤف نوم واورېدی، "رؤف دې یوه بلا وخوري، زهٔ درته وایمه تر هغه له مخه تهٔ یو کار وکړه، خو زما نهٔ منې، مهٔ ورځه دا سپي ته".

سرور په خسم خسم کې پسي ووتی.

چې مهمان خانې ته ولاړی د رؤف سره یې روغبړ وکړی، چای هم راغلې، سرور خپل زوړ او تېر شوی حال ورته بیان کړی ؤ، ډېر په خرپ دروازه وټکېدله.

سرور ته رؤف وویل "زهٔ به ورسم"، خو سرور ورته وویل "یا تهٔ مه ورځه ابراهیم یا لالا ورځي هغه را وینبېږي. که هغه نهٔ ورته راغلو بیا به تهٔ ورسې". بیا دروازه ډېره تر هغه بل واره تېزه وټکېده، موسیٰ د کور له خوا ورته راغی چې دروازه یې خلاصه کړه څلور کسان له وسلو سره پر دوو موټر سائیکلانو راغلي دي موسیٰ ته یې وویل "سرور را وباسه ورته وایه ضروري کار مو دی ورسره".

هغه خو نسه نن کوز کلي ته ولاړی". موسیٰ ورته وویل.

"موږ تلاشي کوو داسي نه ځو، هغه کور دی موږ ته پوره معلومات شته". وسله والو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ولي دومره ظلم کوئ، دا د کوم ځي انصاف دی. ماشومان ټول ویده دي او تاسي وایاست چي موږ تلاشي کوو". موسی ورته وویل.

"دومره وهل او ټکول به درکړو چي بیا به دي له ژونده زړه تور شي، لېږي". یو ګاټ کش کړی، په زور وردننه شو، خو سروریې په کور کي پیدا کړی، د یو کس پر ګل مینه سترګي ولګېدې، زړهٔ یې پسي ولاړی، سروریې را وایستی. سترګي یې ورپټي کړې، د موټر سائیکل په منځ کي یې ورسره سپور کړی، شین یخ ؤ را روان شو. په لاري یو هغه بل ته وایي چي راشئ دلته یې مړ کړو، نهٔ یې شو ساتلی "هغه بل ورته وویل یا ولي یې مړ کوې چي ترځای ورسېږو ډېر رازونه ورسره دي. که دي مړ کړی رازونه به ټول له خاورو سره خاوري سي". روان دي خپل په لارکي یو وطاق ته راورسېدو، دلته یوه پیاله چای یې وکړو بیا پر مخ روان شو.

ټول ودرېدلو کس بوغ کړی، "شاکره چای پخې کړه ستړي یو". شاکر چای پخې کړې، ټولو چای کولې ښکونه یې وهلي وو، د سرور لاسونه شاته تړلي وو او سترګي یې ټینګي پټي وې، سرور سوره یاسین شروع کړی، درې واره چي یې وویلی ټول داسي ویده شو لکه یوه نشه چي یې ورکړې وي، سرور په ډېر تکلیف لاسونه او سترګي خلاصي کړې، په منډه له وطاقه راووتی، اندازه یې نهٔ ورکوله توره شپه وه، روان ؤ چي نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت یې مزل وکړی وسله وال په خبر شو، سرور چي اوازونه واورېدل تر یو غټه ډبره لاندي پټ شو، وسله وال تر تېر شول او بیا بېرا تېر شول خو اخیر وسله وال پسي ورک شو، سرور تر ډېره دلته پټ ؤ، د سهار وخت ؤ روان شو یو ښار ته را ورسېدی، درک یې نهٔ ورته کاوی چي دا کوم ښار دی. له یو سړي یې پوښتنه وکړه چي "دا کوم ځای دی"؟

هغه ورته وویل "ولي ناولده یې دا د بلوڅانو علاقه ده، دیراوت دی، له کومه راغلی یې، لباس دي هم ناولده دی ځي چېري"؟ سرور ورته وویل ایران ته ځم په مزدوري پسي دلته گزاره ډېره گرانه ده.

"دلته کاچاق اکبران راځي هغه به دي بوزي، روپۍ هلته غواړي" دا کس ورته وویل.

سرور په خندا ورته وویل "دا مرسته خو راسره وکړه که څوک درته معلوم وي ما ور وله".

"راځه چي وس دي ورولم". ورسره روان شو کاچاق اکبرو ته یې په لاس ورکړی سرور له هغو سره روان شو. په وسله والو کي یو کس چي پر گل مینه مئین شو له خو ملگرو سره ورغی په نیمه شپه یې گل مینه په زور له ځان سره یووړله. موسی او ابراهیم یې دومره سخت ووهلو چي تر سهاره پوري بې هوشه پراته وو. سهار د کلي خلک خبر شو موسیٰ او د هغه زوی ابراهیم یې روغتون ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

یوورړو، شپږ ورځي په روغتون کي د ژوند او له مرګه سره په سخت جنګ کي وو، خو اخر دواړو ساه ورکړه. په کور کي یې واړه واړه ماشومان او ښځي پاتي شوې، د مخ د رڼا د ورکولو خپل یې نهٔ وو، دواړه یې خاورو ته وسپارل، د وحشت سانحه وه، لسمه ورځ جبار کورته راغی چي په درس پسي تللی ؤ، چي کورته راغی نهٔ پلار شته نهٔ خور شته نهٔ نیکه او نهٔ ماما. له موره یې پوښتنه وکړه "خیر خو دی دا څه محشر وینم، د ټولو په مخ څه وحشت خور دی".

جبار مور وښوروله ورته یې وویل "تاته وایم! دا څه کیسه ده؟ ولي چپه خُله یې"؟. خو د مور سترګي یې بې اوښکو وې. د سترګو اوښکي یې ټولي وچي شوي وې، په سوي چیغه یې ورته وویل "په کافر وطن کي ژوند کوو ټول مړهٔ شو". مور یې په ژړا ژړا ټوله کیسه ورته وکړه.

جبار مور ته وویل چي "زما دي په خدای سره قسم وي چي دغه بدله وانخلم که تر هغو په کراره کښېنم".

"د رب روی درته نیسم، هغه ټول ولاړو، یو ته را پاته یې، داسي مهٔ کوه، په دا وطن کي ژوند کول ګناه ده". موریې ورته وویل.

" یا مور کې دا به زهٔ کوم، که هر څه وي کوم یې". جبار ولاړ شو له کوره ووتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿٥﴾

د ګل میني یو حال دوی ته نهٔ ؤ معلوم چي څه شوه، کوم کس چي ګل مینه وړې وه هغه له ګل میني سره په زور وادهٔ وکړی، ګل مینه په داسي ځای کي وه چي یو چا ته یې درک نهٔ ؤ معلوم، ګل مینه هم د ډېرو پیرو له وجي دباندي نهٔ شوای راوتلای او هم نهٔ څه لاره ورته برابرېدی شوه، ګل مینه په ډېر تکلیف کي وه، ټوله ورځ به الله پاک ته پر سجده وه، د ګل میني مېړه طاهر پوره درې میاشتي پر کور تېري کړې، د ګل میني ماشوم په نس کړی، خو یوه ورځ د ګل میني مېړه طاهر ته لوی قومندان ویل چي "تهٔ به ځې بس دی د وادهٔ دي ډېر وخت وشو، نوره اجازه نهٔ در کوم چي کور پاته شې، صرف د څو ورځو دپاره ولاړ سهبیا به بېرته راشې".

طاهر د امیر امر ومنلی په دا سبا سهار طاهر له څو ملګرو سره د جنګ ډګر ته روان شو، درې ورځي وروسته د طاهر د مرګ خبر راغی چي هغه په یوه جګړه کي ځان وبائلی، ټوله کورنۍ یې زیاته خفه شوه.

څو میاشتي وروسته د ګل میني، هیده هم پوره شوه. ماشوم پیدا شو، لس ورځي ژوندی ؤ بیا مړ شو، ګل مینه یې د طاهر و ورور مجیب ته په نکاح کړه خو ګل میني ډېري ناري او چیغي وکړې چي زهٔ مېړه نهٔ کوم. د ګل میني خبر چا منله، کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله د زوره وه. مجیب پوره شل ورځي وروسته د نورک په شیلو کي چا په ډزو وویشتی او د فاني دنیا څخه رخصت شو.

یو ځل بیا ګل مینه کونډه شوه، د مجیب پلار د مجیب غم ډېر په زړهٔ زخمي کړ، په هغه حالاتو کي پسي مړ شو.

موريې زیاته خفه وه، څلور زامن یې نور هم په کور کي وو، چي اوس یې مشر شکیب ته وویل "دغه ناسي له کوره وباسئ. چي دا زموږ کورته راغلې ده موږ قراره ورځ نهٔ ده لیدلې، دا د کافر لور ده، دا کافره ده. دا لمونځ اودس یې هم زما له بچي طاهره څخه زده کړو، اوس مي هم زړهٔ نهٔ مني چي مسلمانه به وي، چي لمونځ کوي زهٔ وایمه چي بنکنځا وي به کوي".

"مورکې دا خو زموږ عزت دی، څنګه یې له کوره وباسم، خامخا به یو نکاح ورسره کوو، داسي خو نهٔ شي کېدی". شکیب مورته وویل:

موريې له ډېره قهره شنه او سرهٔ شوه، په ډېرو بدو ویلو یې شروع وکړه، سر یې تور کړی، بنېراوي یې وکړې، شکیب ولاړی مولوي صاحب یې د نکاح دپاره راوستی، د واره یې خپل ځان ته په نکاح کړه، دري کاله وخت یې ورسره تېر کری، له ګل مېني یې دوه زامن پیدا شو، د یوه نوم غفار د بل ستار ؤ، شکیب د امیر پر امر سره د واره جنګ ته تیار شو. موريې ډېر ورته وویل چي " مهٔ ځه". خو شکیب ورته وویل چي "مورکې د امیر حکم دی

(c) ...com: The Digital Library

ئۀ يې نۀ شم رد کولای". شکیب د مور بغیر اجازې روان شو. يو نیم کال تېر شو خو د شکیب يو حال نۀ ؤ معلوم، بله ورځ د شکیب يو د سنګر ملګری راغی، شکیب مور ګل مينې ته وويل "اې کافرې! غفار ور ولېږه د شکیب ملګری راغلی دی چې پوښتنه ځنې وکړي چې شکیب چېرې ؤ"؟.

ګل مينې په ډېره مايوسۍ ورته وويل "ښۀ دی"

هلک چې راغی د شکیب مور ته يې وويل "هغه ويل چې په دا درې ورځې کې به راسي".

د شکیب مور خوشحاله شوه، ګل مينې ته يې وويل "کافرې! تۀ به زموږ کور سپېره کړې، له تا زما ډېره کرکه کېږي، خدای دې په يوه بلا وخوره".

ګل مينه ډېره حياداره ښځه وه، يو څه يې نۀ ورته وويل. ماښام حکمت کورته راغی مورته يې وويل "په مهمان خانه کې امير صاحب دی، تا غواړي".

"حکمته! خير خو دی، ما امير صاحب څه کوي"؟ مور يې ورته وويل.

"څه خبر يم خو ماته يې دغه رنګه وويل بله يې خبره نۀ ده راته کړې". حکمت مور ته وويل.

مور چې يې مخ پټ کړی مهمان خانې ته ورغله په خُله يې روغبړ ورسره وکړی، يو بل تنکی ځوان هم ورسره ؤ، هغه ته يې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خُله وویل "بچیه! ستړی مهٔ شې". امیر صاحب په نصیحت شروع وکړه چي "په جنت کي به د شهید مور د حورو سرداره وي او پر سر به یې د سرو زرو تاج وي، د جنت ټولي حوري به ورته حیراني وي یو شهید د اوویا کسانو شفاعت کوي، شهید مړ نهٔ وي، شهید ژوندی وي، هسي له دا نیمګړي دنیا سترګي پټي کړي، په سنګر کي ما خپله یو شهید ولیدلی چي مور یې ټینګه تر لاس نیولې وه، نهٔ پرېښووله، اخر یو غټ عالم ؤ هغه یې مور ته وویل چي حق ور وبخښه، حق غواړي د رخصت، مور چي حق وربخښلی بیا یې د مور لاس ایله کړی".

د شکیب مور داسي غوږ ورته نیولی ؤ تر غبرګو سترګو یې اوښکي د باران په شان رواني وې. امیر صاحب داسي خبري کولې چي هر انسان ورته په ژړا کېدی، په اخر کي یې ورته وویل "دا د الله پاک امر وي د الله پاک امانت دی چي څنګه یې راکوي او بېرته یې هغه رنګه راخخه اخلي، ستا دي مبارک شي تهٔ د دوهم شهید مور یې، دغه ځوان چي له ما سره دی د دغه نوم وقاص دی، د شکیب ملګری ؤ، دغه پرون ماته وویل چي شکیب شهید شوی".

د شکیب مور چپ چاپ ناسته ږه ږه یې و امیر صاحب ته کتل، یو څه یې نهٔ ویل، حق حیرانه وه.

امیر صاحب ورته وویل "یو خفګان به نهٔ کوې دا مجازي دنیا ده، په دغه دنیا کي مسلمان د عبادت د پاره راغلی دی، ابدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنيا خو هغه ده، مور جاني موږ ته اجازه راکړه چي ولاړ شو خو ته چي ونه ژاړې".

نو د زړه درد او اسوېلي خو د شکيب د مور وو، چي زړه يې له کوګله ايستی، خو د شکيب مور پر زړه تېري کړې. وخت تېر شو د ګل ميني هيده هم پوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا واره یې ګل مینه و حکمت ته په نکاح کړه، د حکمت مخکې یو بل واده هم ؤ، له هغه یې پنځه بچیان وو.

حکمت له دیني تعلیم سره دنیاوي تعلیم هم ډېر کړی ؤ، په انګرېزي، فرانسي او عربي یې ښهٔ خبرې کولې، اکثره به یې په ریډیو ګانو کې د مجاهد په نامه مرکې کولې، ډېر زیرک انسان ؤ.

پخوانۍ ښځه یې چې شین خالۍ نومېده د ګل مینې سره ډېره په ضد وه، هر وخت به یې جګړې او دعوې ورسره کولې، خو په ټول کور کې یې د کافرې په نوم بلله، هر کوچني او هرې ښځې ته یې تر پام ډېره بد ور وسته، هر شی به یې په خپله غلا کوی بدنامه به یې ګل مینه کړه، خو ګل مینه دومره له حیا ډکه ښځه وه چې یو څه به یې نهٔ وویل، دا هر څه یې د رب رضا ګڼله، په هر لمانځه کې به یې خدای پاک ته زارۍ کولې چې ربه! دا ستا رضا ده که مې په کافره بولي که مې ظالمه بولي که ملحده بولي تهٔ خو د زړو مالک یې زما په زړهٔ خو تهٔ خبر یې تهٔ خو تر مور او پلار مهربانه یې.

شین خالۍ دومره ظالمه وه چې د ګل مینې د مرګ هڅه به یې وکړه، ګل مینه به نهٔ وه خبره خدای ته به منظوره نهٔ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ورځ شین خالۍ د شپې یوازې پرته وه له ځانه سره یې سوچ وکړ چې راشه سهار د شپږو دوا ورکړه چې له دغه افته خلاصه شې. ښه ترتیب یې جوړ کړ، د شپږو دوا یې هم را واخسته تر بالښت لاندې یې کېښوولې چې سهار د لمانځه دپاره راپورته شوه دوا یې را واخسته سیخ ولاړه د منا (اشپز خانې) پخوا، ګل مینه هم راپورته شوه اودس او لمونځ یې وکړو، د ناشتې بند وبست ته منا ته ورغله، که ګوري شین خالۍ چای پخ کړي دي، ګل مینې ته یې وویل چې "تیار خوري! اوس راغلې زما مېړه دي د ځان کړ، ته خو منحوسه یې، دوه ځوانان خو دي وخوړل اوس دي زما خاوند د ځان کړ".

ګل مینې په ځواب کې یو څه هم نه ورته وویل چپه خُله وه، شین خالۍ په سپکو سپورو ګویانه وه.

شین خالۍ چې خپل مېړه حکمت ولیدی خبره یې بدله کړه چې "دغه دي چای مې پخې کړې، دغه شنه چائنکه د ده او دغه سره چائنکه ستا ده، زه پراتې پخوم او د حجانۍ چای زه ور وړم ته دغه یوسه".

ګل مینې چې چای راپورته کړې د سرې چائنکې لاس مات شو، چائنکه چپه شوه، تولې چای توی شوې، شین خالۍ بیا پر بدو ردو پیل وکړ. "بوروره شې څه بلا وهلې یې، په مېړو خو داسې پوهېږې، په څلورو کالو کې دې درې مېړونه وکړو، د وادهٔ چائنکه نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نیولای". کوشش یې ټول عبس ولاړی ګل میني خپله خُله هم هغسي پټه ساتلې وه. یوه خبره یې هم نهٔ ورته وکړه، سیدها هغه بله چائنکه یې واخسته د خپلي خوني پر لور روانه شوه.

میړه ته یې چای ورکړې، د دنیا ټول سوچونه یې پر سرور خدای ته په زاریو وه.

چي "الله پاکه! په څومره لوی امتحان کي یم. یوه چاره مي نشته، زما مور او پلار او ورور به په کوم حالت کي وي".

ټوله ورځ او شپه به یې دا سوچونه وهل اکثره وخت به نهاره ګرځېدله، یو شی خوند نهٔ ورکاوی، د پنځو میاشتو کوچنی یې هم په نس ؤ، وختونه تېرېدل یو وخت ډېره سخته ناجوړه شوه، حکمت سوچ وکړی چي روغتون ته به یې بوزم. مخ یې ټینګ پټ کړی دباندي یې په موټر پسي راووتی تر ډېره یې پیاده مزل وکړی خو اخر د موټرانو ځای ته راورسېدی، یو موټروان یې له ځانه سره را روان کړی حکمت موټروان ته وویل "پر دغه لار درځه لږ اوږده ده خو بیا سمه ده، مېنونه نشته، لاره صفا ده".

موټران ورته وویل "دغه لار بنه لنډه ده، هغه بله ورځ زهٔ پر ولاړم شی نشته". حکمت ورته وویل چي "ستا خوبنه ده نو درځه". حکمت د مخ په سیټ کي ورسره سپور شو چي شل منټه مزل یې وکړی موټر په شنه لوخړه کي ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه زره زره شو د دوارو غوښې سره ګډې شوې مور چې حکمت له مرګه خبره شوه سترګې یې د تل دپاره پټې شوې، بیا یې بڼ نه وکړی. شین خالی هم بې هوشه شوه، تر څُله یې ځګونه روان وو، خو د ګل میني ژوند د یو مړي ؤ، مخکې هم هغه له اولې ورځې مړه وه نه یې د ښه بڼ تر څُله ختی نه د بد. په غمو کې پخه وه.

دوارې جنازې یې خاورو ته وسپارې، د فاتحې ټغرونه ټول شول، هر څه ختم شو، شین خالی لېونی شوه خو بیا یې هم د پلار کره نه پرېښوو له. ولې چې پښتونولي ده. بس دغه تعویزان او د اعصابو ډاکټرانو ته یې وروستله، د ډېر ستر له وجې یې پلار او ورور هم نه شو ورته راتلای، په جلا خونه کې یې بنده کړې وه، صرف د ډوډۍ دپاره به د عصمت ښځه ورغله ډوډۍ به یې په څُله کې ورکړه، په ځنځیرانو تړلې وه. ټول کورېې مرګ ته ناست ؤ.

د ګل میني چې هیده پوره شوه، دا واره یې نصیب ته په نکاح کړه، ولې چې نصیب او ودود دوارو کوزدې کړې وې، خو نصیب ډېرې چیغې وکړې چې زه یې نه کوم ودونه یې لا نه ؤ کړي. "څنګه یې نه کوې عصمت چې د ټولو مشر ورور ؤ ورته وویل باسې" دوه زره خبرې زموږ عزت د ی تر کور دباندې خو به یې نه باسې

یې ورته وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قول یې ورسره وکړی چې هغه بل واده هم زر درته کوو خو نصیب نا زړه ؤ، ډېر یې مجبوره کړی.

ګل مینې چې له حکمته کوم کوچنی ؤ هغه په هغه ناجوړی کښې ضائع شو. یو څوک نه ؤ په خبر، د عصمت کډې ورته وویل چې "ته خو ریښتیا کافره یې، ستا په نس کې د حکمت اولاد ؤ تا هغه مړ کړی، ته قاتله یې".

ګل مینې هر څه بائللي وو، چاته یې نه د هو جواب ورکاوی نه د یا. نه یې چاته دا ویل چې زه دا نه کوم، نه یې چاته دا وویل چې دا کوم. نصیب صرف لس ورځې پر کور تېرې کړې، له هغه وروسته ولاړی یو حال یې نه ؤ معلوم چې پر کوم ولاړی، ټول کور پسې پرېشانه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره درې میاشتې وروسته یو سړی کورته راغی، عصمت ته یې وویل چې "زۀ د نصیب ملګری یم نصیب شهید شو خو ما ته یې یو څو خبرې تر شهادت د مخه وکړې، ما دغه امانت تر تاسو پورې راورسولی دی".

عصمت په ډېر اخ ورته وویل "هغه شهید شو؟ څنګه شهید شو؟ دا څه وایې"؟.

"هو امیر صاحب! هغه شهید شو، هغه صرف ماته دغه دوې خبرې وکړې، بس سترګې یې پټې کړې، اول یې راته وویل چې زما د پلار پر کور ناستې ښځې ته به ووایې چې تۀ به مېړه نۀ کوې، بلکل زما له خوا تا ته اجازه نشته، زۀ تا ته په دا باره کې په یو صورت اجازه نۀ درکوم، که دې وکړی ورځ په قیامت به دې تر ګرېوان نیسم. دوهم یې راته وویل چې زما دوهمې ښځې ته به ووایې چې زموږ په کور به څوک نۀ کوې او وادۀ به له ما یعنې متین سره کوې، دغه خبرې یې راته کړې دي". متین ورته وویل.

" تۀ یې څوک او دا څنګه بې مطلبه خبرې کوې، یو خو دې د غم داستان راوړی او بل د نورو عزتونه هم غواړې، سر مې چکر درته کوي، ورک سهکه نۀ وې دوه زره ګولۍ به دې تر سینه وباسمه". عصمت ورته وویل.

کافره

امین مسرور

"زما خپل فرض ؤ ما ترتا را ورسولی نوره ستا خوښه ده. زۀ د رڅخه ولاړم". متین په ډېر قهر سره ووتی له ځانه سره یې وویل چي "د نصیب مي داسي کار ور کړی دی چي په ټول ژوند به کور نۀ ووینې، په داسي کیس کي مي بند کړی دی او پاته شوه ګل مینه، هغه چي په هر حال کي وي زۀ به یې د رڅخه وړم، ما له اولي ورځي چي دا ولیدله چي له طاهر سره مي راوړله زما نیت نۀؤ ورته سم. تاسو څه خبر یاست چي زۀ د دې پسې له څو کالو راهیسې سرګردانه ګرځم، مور پلار، کور کلی هر څه مي د دې د پاره پرې ایښي دي، له ما شومتوبه زما په نامه وه، دا زما وه او زما به وي". ولاړی پر خپله مخه روان شو.

عصمت حیران پریشانه چي خدای پاکه اوس به څه کوم، دا کیسه به ریښتیا وي که نۀ، متین د خپل جوړ کړي پلان مطابق چي د نصیب څه ملګري وو ټولو ته یې ویلي وو چي نصیب شهید شو ما خپله خاورو ته وسپاری، د نصیب ملګرو یې فاتحه هم واخستله.

عصمت په دا سهار له کوره راووتی په کور کي یې یو څوک هم نۀ کړو خبر چي چېري به د نصیب د ملګري وو او هغو ته ورغی له هغو به یې پوښتنه وکړه هغو به ورته وویل چي هو دا خبره ریښتیا ده، تر ماښامه پوري عصمت ډېر ځایونه را وغوښتل اخر یې زړۀ ومنله چي ریښتیا ده، راغی کورته ټول کوریې خبر کړی، فاتحه یې واخستله، خیراتونه یې پسي وکړل، ودود ته یې وویل "ستا او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیب کور والا خو سره خوندي دي. ستا وادهٔ به وکړو او د نصیب بخښهٔ به زهٔ ځان ته وکړم، څهٔ وکړو د کور عزت مو دی".

"دا تهٔ څه وایې، اوس څنګه ودونه کوې، زهٔ خو وادهٔ نهٔ کوم. له کوره مو خالي جنازې وزي او تهٔ ودونه کوې..د دنیا یو شي ته مي زړهٔ نهٔ غواړي". ودود ورته وویل.

"نو بیا څه کوې"؟

"زهٔ هم د هغه نورو وروڼو پر لار ځم دا دنیا هیڅ دنیا نهٔ ده زهٔ وادهٔ په جنت کي کوم".

"ستا مطلب څه دی ستا په خبره زما سر نهٔ شو خلاص، سمه خلاصه خبره راته وکړه". عصمت ورته وویل.

"تهٔ نو نوره څنګه خلاصه غواړې، دغه مي مطلب دی چي د شهادت پیاله چښم، زهٔ د خپلو نورو وروڼو سره په جنت کي اوسېدل غواړم". ودود ورته وویل.

"هلکه داسي مهٔ کوه ټوله کورنۍ مو ورانه شوه".
عصمت په غصه کي ورته وویل.

"دا جهاد یوازي پر موږ راغلی دی، دا څنګه جهاد دی چي ټول کي تباه و برباد شول". ودود ورته وویل.

عصمت ورته وویل "د کفر خبري مهٔ کوه، جهاد به تر قیامته وي، جهاد ختمېده نهٔ لري، په دا خبرو ګنګهګاره کېږې چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور ګلوي او خاطر دي نهٔ وای بیا ما تاته د جهاد درښووی چې
جهاد و چیشي ته وایي، ماغزه مي درته خرابېږي".

ودود په ډېر قهر سره دباندي ووتی. عصمت پسي ناري
کړې خو ودود د عصمت یوه خبره نهٔ واورېدله، داسي په منډه
ولاړی چي د سترګو په رپ کي ورک شو.

عصمت ډېر حیران پر خپل ځای پاته شو. وختونه تېرېدل
خو د ودود یو حال نهٔ راغی، د ګل میني هیده پوره شوه او شین
خالی له دنیا سترګي پټي کړې. عصمت ډېر زیات په سوچ کي ؤ
چي اوس که له ګل میني سره زهٔ نکاح نهٔ وکړم نو بیا په دغه کور
کي یې دید نهٔ دی روا، که نکاح ورسره وکړم ګل بخته به څه کوم،
هغه خو ښځي زیاته نازولې ده، الله پاکه یو خوا ته پړانګ دی بلي
خواته پاڼ دی، څه وکړم، دلته ودود ولاړی نهٔ یې د مرګ حال شته
نهٔ یې د ژوند"؟ خو عصمت ډېرو فکرونو داسي کړی چي ټوله شپه
به یې نهٔ خوب ؤ او نهٔ خوراک.

یوه ورځ د سهار له لمانځه وروسته یې اراده وکړه چي نن
به ودود پسي ځي یو حال به یې معلوم کړي. یا د مرګ او یا د
ژوند، په کور کي یې یو چاته نهٔ وویل، پر خپله مخه روان شو، پر
لاري یې یو موټر سائیکل والا ته لاس ورکړی، له هغه سره راسپور
شو، په لاري کي یو ځنځیر راغی، څلور کسان ولاړ وو، ټولو
مخونه پټ کړي وو، عصمت او موټر سائیکل والا ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځافره

دریډل، له واره یې تلاشي ځني وکړه، یو کس عصمت وپیژندی چې ودود خو هم کور نسه هغه له کوره څخه ډېري لېري دی، په داسي علاقه کي دی چې له ما بغیره څوک نهٔ دي په خبر.

عصمت دستي له دغو کسانو د ودود پوښتنه وکړه، یو کس ورته وویل "ستا څه دی"؟.

عصمت ورته وویل "زما ورور دی قربانه".

هغه کس ورته وویل "ښه ښه تهٔ د طاهر او د شکیب ورور یې". عصمت ورته وویل "هو قربانه ورور یې یم، تهٔ ودود پیژنې"؟ هغه کس ورته وویل "هو پیژنم یې". ودود د شمال په خواؤ خو دغه کس د مغرب په خوا ورته وویل چې "د خان میر پر ځنځیر ماپښین له درو بجو بیا د ماخوستن تر درو بجو ولاړؤ، دلته له موړ سره پاته سهچي یو ښه پیاوړی موټر راسي پکي سپور به دي کړم، نن ورځ او شپه دي پر لاري کېږي، سبا ماخوستن که خېرؤ د خان میر ځنځیر ته ور رسیږې، هلته به دي کښته کړي".

زهٔ موټروان ته وایمه تهٔ خو موړ ته ډېر قدر من یې".

عصمت هم راکښته شو دوه ساعته وروسته یو شین موټر راغی هغه کس عصمت ته ور ناري کړې چې "محترمه! راشه په دغه موټر کي سپور شه". موټروان ته یې وویل چې "استاده! خاص به یې د خان میر په ځنځیر شیوه کړي، ګوره کرایه چې ځني

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخلې او پر لاري به یې د خوراک څښناک بنهٔ انتظام کوي، له ځانه به یې نهٔ جلا کوي، د نورو په سترګو په نهٔ ورته ګورې".

موټروان ورته وویل "قومندان صاحب! فکر مهٔ کوه، بې غمه سهچي څه زهٔ خورم هغه به دهٔ ته هم ورکوم".

دغه کس کرایه هم ورکړه عصمت په موټر کې سپور شو او رخصت یې سره واخستی.

هغه کس متین ؤ، دهٔ خپل بل ملګري ته یې وویل چې "نن زهٔ وختي ځم، زما کار دی، سبا به د بل پر ځای زهٔ ډیوټي وکړم، دا مرسته نن راسره وکړی ډېره مننه به مو وي". ملګري ورته وویل "ورشه حشمت ته ووایه په وطاق کې ویده دی چې نهه بجې راځي، نن دي وختي راسي".

متین هم وطاق ته ورغی حشمت یې له خوبه راویښ کړی، حشمت هم هو ورسره وکړه، کلاشنکوف یې را واخستی را روان شو، متین خپله وسله جمع کړه، پر خپل موټر سائیکل د عصمت د کور پر لور روان شو، له متینه چا پوښتنه هم نهٔ شوه کولی، ټولو پېژندی، شب نو یعني د شپې اشاره یې ځان ته معلوم کړه، د عصمت کور ته راغی د ګل میني زوی غفار ته یې وویل "چې ورشه چای او ډوډۍ راوړه او مور ته دي هم ووایه چې د پلار کره دي بیایم" عصمته سره نن ما ولیدل". ګل میني چې دا خبره واورېدله ببرته را ژوندۍ شوه، له حده زیاته خوشحاله شوه، خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورته راغله په ډېر ټینګ مخ د متین سره یې په خُله روغبړ وکړی، ورته یې وویل "وروره! ته زما پلار رورور او مور پېژنې"؟

متین و ګل مینې ته په کتو کتو د سوچونو په دریاب کې لاهو شو. مینه یې را وپارېدله، هغه ماشومتوب یې سترګو ته مخامخ ودرېدی چې دهٔ او ګل مینې به لوبې سره کولې یا به ښوونځي ته سره تلل. د ګل مینې هغه د ماشومتوب معصومه خندا ورپه یاد شوه، نن یې هم چې صرف سترګې معلومېدې هغه معصومانه انداز او هغه د کوچنیوالي مینه کې له ورایه ښکارېده. ګل مینې چې وکتل چې راغلی کس هیڅ جواب نهٔ راکوي او په کوم سوچونو کې دی نو یې بیا پربړغ کړو.

"تا ته وایم وروره! ته واقعي زما مور او پلار پېژنې"؟

متین زر سره را وغورځېدی، هوش او حواس یې سره پر ځای کړل. "هو پېژنم یې، ستا د پلار نوم سرور او د ورور نوم دې جبار دی، زهٔ به هم اوس ځان در وښیم چې زهٔ څوک یم. زهٔ متین یم، ستا د اکا د داروخان زوی".

د ګل مینې د خُلې بې واکه ووتل چې "متینه ته." سم د لاسه یې اوښکې له سترګو را توی شوې. ټکری یې ورو په بې خبرۍ کې له مخه لېرې شو. متین چې کله د ګل مینې مخ ولیدی نو ډېر په زړهٔ زهیر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"متینه ! ما له دې دوزخه وباسه، زهٔ نوره په دې دوزخ کې نهٔ شم اوسېدلی، د خدای روی درته نیسم چې ما له دې ځایه بوزه". ګل مینه په ژړا شوه. متین هم ورته له ځایه راپورته شو، راغی د ګل مینې اوښکې يې د خپل پاچ په څنډه پاکې کړې او ورته يې وويل.

"زما دې په هغه ذات قسم وي چې ماته يې ژوند راکړی دی، زهٔ له تېرو پنځو کالو راهیسې ستا پسې ګرځم، ځان مې له دې وحشیانو سره ملګری کړی، خدای تهٔ پر ما هغه وخت ولیدې کله چې طاهر تهٔ له خپله کوره په وچ زور راتښتولې، ما په هغه ورځ قسم وکړی چې زهٔ به تا له دې دوزخه باسم، اوس ورشه ځان تیار کړه، في الحال تهٔ تر هر څه ضروري يې چې زهٔ لو مړی تا له دې ځایه وباسم". متین په رازدارانه لهجه کې ورته وویل.

"او که عصمت راخبر شو بیا"؟

"چې یو وار دې بوزم بیا نهٔ عصمت بې مرګه پرېږدم نهٔ بل، په دغه وجه له دوی سره ملګری وم چې تا تر خپل منزل ورسوم، بیا به نور کارونه تر سره کوم". متین ورته وویل.

"زهٔ خو خود درسره ځم، زهٔ څنګه نهٔ درسره ځم، زهٔ خو مړې یم، ما مرګ او قیامت پر دغه دنیا ولیدلی. زما د ژوند تر ټولو د خوشحالۍ ساعت هغه دی چې زهٔ خپله شیرینه مور او شیرین پلار او خپل شیرین ورور ووینم". ګل مینې په لمدو سترګو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه نو دغه دوه ماشومان به نهٔ بیایې، ولې چې تر دغه ځای تېرېدل او چې دوی راسره وي بیا سخته ده، اول به تا ورسوم بیا به ماشومان په بل واره راولم، دا قول زهٔ درسره کوم". متین ورته وویل.

ګل میني په سلګو کي ورته وویل "ماشومان نهٔ غوارم خو ما له مخه له دې زندانه خلاصه کړه، که له خونه نهٔ وېرېدی نو ما به ځان او ماشومان مخکي لا وژلي وای خو د ځان وژني څخه الله پاک لا ناراضه کېږي".

متین ورته وویل "بس تیاري وکړه راځه چي ځو بیا ناوخته کېږي". ګل میني له ډېري خوشحالۍ هر څه هېر شو یو ماشوم یې پر مخ یو بل خوا مچ کړی، د بل عمر ډېر کم ؤ، هغه یې په ځیګر پوري ټینګ ونیولی، په سوي چیغه یې رخصت څني واخستی. له متینه سره را روانه شوه، پیره دارونو چي به متین ته وکتل او ښځي ته به یې وکتل حیران به شو چي له متینه سره دا ښځه څوک روانه ده، متین ته خو یې څه نهٔ ویل ولي چي متین ډېر غټ نوم درلود، ډېرو یې احترام کاوی.

متین په خېر خیریت سره تر هر څه راتېر شو، نیمه شپه شوه، متین ته ټولي لاري معلومي وې، د شپې پیاده پیاده ډېر مزل یې وکړی، خو ګل مینه ډېره زیاته ستړې شوه، پښې یې تناکي شوې، نور یې بدن اجازه نهٔ ورکوله چي تګ یې کړی وای، ځای پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کښېنسته، متین په نوي ځوانۍ کې ؤ په بدن روغ او ښه صحت مند ؤ.

ګل مینه یې په شا را واخسته تو له شپه یې مزل وکړی، پردې د ښتې دي روان دی، ډېر لېري یوه رڼا ښکاره شوه، متین وویل "د ماچس دانه به ورته وو هم ښه به وي، ګنې زهٔ هم ستړی شوم".

دواړه کښېنستو، ورزوسته متین له ځانه سره سوچ وکړی چې یا، په دانه کې دواړه خوا تاوان دی، که حکومت ؤ خو ولاړې که مجاهدین وو هم ولاړو، دا خو هر چاته معلومه ده چې ښځه دې تښتولې ده، قرار شه.

ښه ډېره دمه یې وکړه اخر سپیدې وچاودلې. متین ګل مینې ته وویل "درځه اوس خو به هوسا شوی یې". ګل مینه هم راولاړه شوه بیا را روانه شوه چې لږ مخته راغلو په یو مانده کې موټر ولاړ ؤ خراب ؤ.

دوی چې سترګې په ولګېدې رڼا وه، دوی هم ولیدل هغو هم ولیدل ګل مینه او متین پټ شو.

هغو بږغ پر وکړی "لاسونه پورته کړی او زموږ په خوا را روان شئ".

متین ګل مینې ته وویل چې "ښوره مهٔ، مخته ورځه".

هغو بیا پر بږغ کړه "که نهٔ راځئ بیا مو وژنو په دغه کې مو خبر دی". خو دوی بیا هم پټ ناست وو، اخر هغو کاټونه کش کړل،

ټکان (ډزي) يې خطا خطا پر شروع کړل، مخته ورته راغله، دواړه
يې ونيول، متين يو څو کسانو وپېژندی.

"امير صاحب! دا متين دی". يو کس ووېل.

"کوم متين دی"؟ امير ورته ووېل.

"امير صاحب! دا زموږ ملګری دی". ټولو ووېل هو متين دی.

"ښۀ متينه! له کومه خوا راروان يې او دا ښځه څوک ده درسره"؟

"امير صاحب! له سرۀ غرۀ را روان يم، دغه مي ښځه ده، د
پلار کره يې بيايم". متين ورته ووېل.

"صفا صفا وايه، پر دغه لار او په نيمه شپه کي تۀ نو کوم
جاسوس يا د حکومت سړی يې چي پر دغو دښتو راروان يې، څه
کيسه خامخا شته". امير ورته ووېل.

"امير صاحب! يوه کيسه هم نشته، پر عمومي لار له حکومته
وېرېدم، هم دا وجه وه چي پر دغه لار راغلم" متين ورته ووېل.

"دروغ مۀ وايه، په څلوړو ولايتو کي د حکومت نوم
نشته، ټول موږ يو، تۀ سمه خبره نۀ کوې، چي هر څو مو ملګری يې
دومره وهل به درکړم چي د ولاړو به نۀ يې". امير ورته ووېل.

"رېښتيا وايم دروغ نۀ دي". متين ورته ووېل. "توکله!
پوستې ته مخابره وکړه، يو موټر بل راوغواړه، دی پوستې ته
بوزه چي هلته سم تحقيق څني وکړو، دغه ځای د وهلو نۀ دی، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه سیاسرې هم ورسره ده، سیاسرې به زموږ کره یوسې او دی به پوستې ته یوسې". امیر صاحب ورته وویل.

"سمه ده امیر صاحب". توکل مخابره وکړه چې "اورې مفتون، بلې هو اورم، یو بل موټر راولېږه، دوه مېلمانه دي، هغه به هم درورې، سمه ده مننه".

د سهار لمر راوختی، پوره دوه ساعته وروسته دوه موټران راغلل، ګل مینه او متین یې په یو موټر کې سپاره کړل او امیر صاحب او د هغه سره یو څو وسله وال یې په بل موټر کې سپاره کړو، موټران د پوستې په خوا روان شو چې پوستې ته موټران ورورسېدل هلته ټول اولسوال چاق او چوبند ولاړ وو، امیر صاحب موټروان ته وویل "صمده! خېر خو دی دا څه کیسه ده".

"امیر صاحب خبر نهٔ یم چې څه کیسه ده، چې راتلم یو څوک هم نهٔ وو، یو څو کسان وو، اوس خو ډېر کسان راغلي دي".
صمد په خبرو خبرو کې موټر ودروی.

امیر صاحب راښکوه شو، عصمت هم په دې رش کې ولاړ ؤ چې وې کتل چې امیر صاحب له موټره را ښکوه شو نو مخته ورته راغی چې روغبړ یې ورسره وکړی. عصمت خپل تعریف ورته وکړی چې "د متین په نامه کس زموږ له کوره ښځه راتښتولې ده".

امیر صاحب ورته وویل "غم یې مهٔ کوه هغه ما نیولی دی، هغه د شا په موټر کې دي او دا راته ووایه ښځه څوک ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

"امیر صاحب ښځه زما عزت ده، خبر نهٔ یم چې په څه بهانه یې له کوره را باسلې او بیا یې را تښتلولې ده". عصمت ورته وویل.

متین او ګل مینه یې له موټره را ښکته کړل، عصمت دومره په قهر او په غصه وُ چې ځنګه به ماته دواړه په لاس راشي، امیر صاحب عصمت تر لاس ونیوی چې راځه داسي قدم وانخلې چې ته قاتل جوړ شې، شریعت شته، د شریعت مطابق به سزا ورکوو. د متین سترګي پټي وې امیر صاحب یو نفر ته امر وکړی چې د ننه یې وطاق ته راوله او هغه ښځه دي هلته په موټر کي وي. متین چې یې وطاق ته راوستی امیر صاحب ورته وویل "سترګي ور خلاصي کړئ". چې سترګي یې ور خلاصي کړې د متین چې پر عصمت سترګي ولګېدې د مخ رنګ یې بدل شو، امیر صاحب ورته وویل "ښهٔ ته د چا په عزت تېری کوې، ولې دا رنګه هم څوک له یوې مظلومي او شهیدي کورنۍ سره کوي، راته ووایه څه کیسه ده، صفا صفا ووایه، ګنې په ډېر وهلو به دي مړ کړم". امیر ورته وویل.

"امیر صاحب! ما هیڅ داسي غلط کار نهٔ دی کړی چې پر پښېمانه یا معافي وغواړم. دا کس چې د دې ښځې د عزت دعوه کوي دا ښځه اول زما عزت ده، دا ښځه زما د اکا لور او زما پر نامه ده. دا کس چې تاته مخامخ ناست دی او ځان یې قهرولی دی د دهٔ ورور طاهر دا ښځه لس کاله مخکې له کوره په زور

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوتښتوله او بیا یې په زوره نکاح پر واچوله. که زهٔ غلط یم نو دا
کس دي پر قرآن لاس کښېږدي او ودي وايي ریښتیا." متین لاس
تر شا تړلی ورته ولاړ دا یې ورته وویل.

"وا وا، امیر صاحب وینې د دهٔ بد معاشي او درواغ، ښځه
نو هغه تهٔ وې چې ماته کورته راغلې او راته ویل دي چې ورور دې
شهید شو او ورور دي دا وصیحت کړی دی او بیا چې پر ځنځیر
درغلم هم تهٔ منافق انسان وې چې زهٔ دي لېږي لېږلمه، خو درب
کارونه بیا جلا دي، زهٔ نهٔ ولاړم، پر نیمي لار بېرته راوګرځېدم،
خدای دي غرق کړه، بې غیرته زما پر عزت دي لاس پوري کړی
ؤ". عصمت ډېر په قهر او درد خبري کولې.

"دا وباسئ هلته یې وتړئ او هغه ښځه راولئ چې هغه څه
وایي". امیر صاحب امر وکړی.

ګل مینه چې رادننه شوه په یو وام کې نهٔ وه، چې پر
عصمت یې سترګي ولګېدې په خاطر کې یې یو څه هم نهٔ راغلو.
امیر صاحب پوښتنه ځیني وکړه

"خوري! صفا صفا راته ووایه څه کیسه ده، درواغ به نهٔ وایې"
ګل میني ورته وویل چې "زهٔ یو ژوندی مړی یم درواغ خو
ویل ماته ډېر عذاب ښکاري، دغه ځوان چې نوم یې متین دی زما
د اکا داروخان زوی دی. زهٔ چې له کومه وخته را غلا شوې یم ما
روغه ورځ نهٔ ده لیدلې، زهٔ او بو اخستې یم، ځکه ته هم لاس اچوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار او د ورور د یوه دیدن لېواله یم، هر څه کوم، نو برایې شپه متین راغی ماته یې وویل زه دې تربور یم، زه متین یم د داروخان کاکا زوی. زه ستا پسې راغلی یم چې تا بېرته خپل کلي، مور او پلار او ورور ته دې بوزم. زه دومره لېونی یم چې تر خپلو بچیانو هم تېره شوم، هر څه مې پرېښوول خو تر مور او پلاره ځان رسوم، دغه یم چې اوس ستاسو مخته یم".

"خورکې په دا یوه خبر کې ډېر شکې شوم، غلا؟ غلا څه مطلب؟ دا خبره متین هم کوله که سر مې په را خلاص کړې".

"محترم امیر صاحب! دغه له تا سره چې پر څنګ ناست دی د دهٔ ورور طاهر زه په زور کړې یم، زه یې له موره او پلاره په زور راوړې یم، پوره لس کاله وشو، خو هغه مړ شو، بیا بل ورور یې وکړم، هغه هم مړ شو، بیا یې بل وکړم نو اوس بیا کونډه یم، کوره چې کوم یو به کوم، زه یو د کرایې موټر وم، د دوی په خوښه چلېدم". ګل میني ورته وویل.

"دا څه وایې عصمته! دا خبرې رښتیا دي"؟ امیر ورته وویل.

"امیر صاحب د ښځو په چمو پسې به نهٔ ځې، دا خامخا یو لار برابروي، د کونډه والي خبره یې رښتیا ده خو زما د کور عزت دی، زه خو یې بل خوا ته نهٔ پرېږدم او دا نورې خبرې یې ټولې دروغ دي، زور نهٔ دی زما له ورور سره یې په خوښه واده کړی ؤ چې هغه شهید شو بیا مې بل ورور ته په نکاح کړه". عصمت ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درواغ مهٔ وایه په دغه مجازي دنیا کي خو به درواغ ووایې په ورځ د محشر به څهٔ کوې چي اتلس زره قومونه به وي. زما لاس ستاسو ګرېوانو به وي". ګل میني ورته وویل.

"بس ورځه ولاړه سهبنځه زهٔ نهٔ درسره پرېږدم چي پوره تحقیقات نهٔ وي شوی تر هغو پوري به ښځه هم دلته وي، ورځه" امیر صاحب عصمت ته په قهر وویل.

عصمت ورته وویل "امیر صاحب! دا تهٔ څه وایې زهٔ او ولاړ سم، زهٔ تر تا زیات اختیارات لرم پر هر حال کي یې بیایم. ښځه او سړی دواړه بیایم، په دوی پسې خو راغلی یم، قسم دی چي دا ټول تباه کېږو تر هغو نهٔ ځم چي بو یې نهٔ زم. دا تهٔ څه رنګه خبري کوې". عصمتر امیر صاحب لا په آخوا ورته وقهرېدی.

"زهٔ تاته وایم چي ولاړ سهد سړي زوی شه، په خبره ځان پوهٔ کړه، هسي فساد مهٔ جوړوه" امیر صاحب سترګي ورته سرې په قهر راووتی، خپلو وسله والو ته یې امر وکړی چي راځئ د غټ امیر په خوا روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت هم عجیبه دی هیچا ته هم انتظار نهٔ کوي بس روان دی په خپله لار یې اخستې ده. هم داسې وخت راغی چې سرور له لسو کالو وروسته خپل کورته راغی. سرور په دې لسو کالو کې د پېژندو نهٔ ؤ، خو هوسۍ چې د دهٔ د ژوند ملګرې وه په اول نظر کې یې وپېژندی. سم دستې ور ولاړه شوه او په غاړه کې یې لاسونه ورواچول. په چیغو چیغو ورته په ژړا شوه، سرور هم د هوسۍ سره سم ژړل، دواړو داسې ژړل لکه یو چې پهانسۍ ګهاټ ته بیایي او بل ته دا معلوم وي چې اوس لږ ساعت وروسته به یې مړی وینم، نو راشه اوس لا سم زړهٔ د خلاصه ورسره وژاړه.

لږ ساعت وروسته دواړه یو له بله بېل شول، خو تر ډېرو یې یو بل ته په سترګو سترګو کې کتل، کله به هوسۍ د سرور لاس ور مچه کړی نو کله به سرور هوسۍ پر تندي مچه کړه. دواړه راغلو په کوټه کې کښېنستل. سرور زر د ګل مینې او جبار پوښتنه وکړه.

"هوسۍ! ګل مینه او جبار نهٔ معلومېږي، چېرې دي"؟

د هوسۍ سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې، یو دم په ژړا سر شوه، په زوره زوره یې چیغې وهلې، سرور حیران ؤ چې څه کیسه ده چې دا دومره چیغې وهي.

2021.01.22 08:56

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسۍ ! څه کیسه ده، ګل مینه او جبار چېرې دي، ته حال ولې نه وایې، ووایه چېرې دي دواړه"؟

د هوسۍ ژړا په سلګۍ بدله شوه، ورته یې په سلګۍ سلګۍ کې وویل چې؛" د ګل مینې پلاره! ګل مینه یې ستا د اغوا کېدو سره سم په هم هغه شپه له کوره په زوره یووړه......."

"یووړه؟ چا یووړه"؟ سرور زر د هوسۍ خبره ور پرې کړه او ځنې وې پوښتل.

"نه یم خبره، خو که څوک خبر دي نو هغه یو رؤف دی چې خبر دی، او جبار بیا د دې واقعې په لسمه کورته راغی هغه هم په هغه ورځ چې قهرېدلی وتلی دی بیا مې نه دی لیدلی، ستا سو پسې خو زما د سترګو اوښکې ختمې شوې، زه خو ولاړم برباده شوم، په شته خاوند کې بې خاونده او په شته اولاد کې بې اولاده شوم". هوسۍ په سلګو سلګو کې ورته وویل.

"رؤف؟ رؤفیه ! د ژوند څکه والله که را څخه وکړې، تا زما ژوند تباه کړی، تا زما کور او بچیان تباه کړل". دا یې په غصه وویل او ولاړ شو.

"چېرې ځې چې ولاړ شوې"؟ هوسۍ زر تر لمن ونیوی.

"هوسۍ! کاش چې په هغه اوله ورځ د رؤف په هکله ما ستا خبره منلې وای نو نن به مو دا ورځې شپې نه لیدلای، نن بیا د رؤف په بابت زه ستا خبره یو وار لا بیا نه منم، زه ځم چې له رؤفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د تهول کړاؤ ژوند بدل واخلم " سرور دا وویل او د کوره تهریدلی ووتی، سیدها ولاړی د داروخان کره، داروخان یې له کوره را وباسی او دواړه په مجلس مجلس یوې خوا ته روان شول. دالار سیدها د رؤف کورته تللې وه.

د رؤف کورته چې ورسیدو نو چې څنګه د رؤف د کور دروازې ته ورنزدې شو رؤف ناڅاپه له کوره راووتی. چې څنګه یې پر سرور سترګې ولګیدې د مخ بڼه یې بدله شوه، مخ یې تک زیړ واوښتی، داروخان په طنزیه انداز کې پر بړغ کړو او توپنچه یې له ګنډې را وایسته چې ؛"رؤف جانه! تهٔ نهٔ ګورې څوک مې درته راوستی"؟

رؤف چې توپنچه ولیده له نو وار خطا شو، زر د سرور په پښو کې پرېوتی او او زارۍ خواسنۍ یې ورته شروع کړې." سروره وروره! ما معاف کړه، له ما ډېره غټه ګناه شوې ده، ما معاف کړه، د خدای روی ته ګوره ما معاف کړه، زهٔ منم چې زهٔ ستا مجرم یم، ستا ګناه ګار یم......" سرور د رؤف خبره ورپرې کړه او د ورږو څخه یې ونیوی را پورته یې کړی.

"په یو شرط دې معافوم، زما بچیان ګل مینه او جبار چېرې دي، دا را وښیه تهٔ بالکل معاف یې، ګنې د ژوند څخه والله که را څخه وکړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په جبار خو بېخي نهٔ یم خبر لاکن ګل مینه خو په هغه ورځ چي تهٔ یې یوووړې ستا وروسته د عصمت وروور طاهر راغی په زوره یې یووړه. په دا کیسه کي ستا خسر او اخبنی دوی هم دواړه ووژل شول".

"دا طاهر به چېري پیدا سي"؟. سرور په تجسس کي ځني وپوښتل.

"د طاهر دوی کور په سرهٔ غرهٔ کي دی، خو یوه کیسه ده، د را رواني جمعې په ورځ د شاه عالم په کلي کي یو سړي او یوې ښځي ته د سنګسار سزا ورکول کېږي، زهٔ دومره غوږېدلی یم چي دا کس متین نومېږي غالباً د داروخان زوی دی، خو ښځه څوک ده ورسره زهٔ یې نهٔ پېژنم" رؤف سرور ته دېر لوی راز بیان کړی خو هغه هم نیمګړی. سرور هوښیار سړی وُ، زر یې له داروخان څخه توپنچه واخسته او د رؤف پر تندي یې ونیوله. "سم حال وایه ګنې ولاړې د دوزخ شومه شوې".

"زهٔ، زهٔ رېښتیا درته وایم، کېدای شي چي ښځه ګل مینه وي، لاکن کس یقیناً متین دی، ولي چي متین له تېرو پنځلسو کالو څخه په مجاهدینو کي دی، او داسي لوی کس ته چي د کوم جرم سزا ورکول کېږي نو هغه کیسه څه عامه کیسه نهٔ وي". رؤف په لړزېدلي بږغ کي نور حال هم ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه، شاباش درمختـه شه". سروراو داروخان رؤف ترمخ کړی او د سرور د کور په خوا روان شول. د سرور کورته ننوتل هلته یې په یوه کوټه کې د رؤف لاس او پښې او خُله داسې ټینګ وروتړل چې رؤف هیڅ سور لا نهٔ سو ځنې خوړلی. سرور هوسۍ ته توپنچه په لاس ورکړه او ورتـه یې وویـل: "دا ستا د کور د بربادیو ذمه وار دی، تر څو چې د دهٔ خُله تړلې ده ته‌ٔ د دهٔ نهٔ څو چیغې اورېدی شې او نهٔ د معافۍ د پاره زارۍ او خواستې، زړهٔ مهٔ په خوږوه، دا ستا مجرم دی، موږ درڅخه ولاړو چې بچې دې درتـه ژوندي راولو". سرور دا خبره وکړه او سره د داروخان له کوټې ووتی.

اوس نو هوسۍ ته خدای طاقت ورکړی، توپنچه په لاس کې و رؤف ته مخامخ ولاړه وه، پر مخ یې د غصې او بدله اخستلو بېل بېل آثار ښکاره کېدل. څنګه چې سرور او داروخان د کور د دروازې ووتل د توپنچې د ټک ټک ږغ یې تر غوږ شو. داروخان یو دم ودرېدی، سرور ورته وویل: "راځه داروخانه! هوسۍ غزا وکړه، رؤف یې تاترین ته واستوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

پوره پنځه ساعته وروسته عصمت د مازدیګر خواته هغه پخواني ملګري خو وو ورسره، له څلور نورو کسانو سره راغی پر پوسته یې برید وکړی، ډېر خونړی جنګ وشو، دواړو خواته مالي او ځاني زیان ورسېدی. ټول وطن خبر شو، له هر طرفه وسله وال د صلح دپاره راغلل، اخر جنګ سوړ شو. ګل مینه او متین یې دواړه عصمت ته د غټ امیر په حکم حواله کړو، متین او ګل مینه یې دواړه خپل کورته په سخته بدرګه کې یووړل، سهار یې محکمه پر وکړه، پر متین باندي د یو سړي د مړي پورۀ، لاکن حکم پر راغی قاضي امر وکړی چي متین او ګل مینه دي دواړه سنګسار شي د رواني جمعې په ورځ د ماپښین له لمانځه وروسته.

ګل مینه او متین دواړه تر جمعې پوري په بېلو بېلو کوټو کي نظر بند وو. پوره اووه ورځې پاته وې، ګل مینه ډېره خوشحاله وه چي له دغه ژونده خو به خلاصه شي، په خپل لاس خو یې خون نۀ وکړی، د بل په لاس مړۀ شوه، ورځي تېرېدلې د سې شنبې په ورځ د کسانو په تبادیله کي شکیب او له هغه سره په بل زندان کي بند ملګري راخلاص شول، شکیب د مازدیګر له لمانځه وروسته کورته راغی، ټول ورته حیران شو چي د شکیب خو مور فاتحه هم

20

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخسته، دا له کومي خوا بېرته کورته راغی، خلک مبارکیانو ته په ډلو ډلو ورته راروان وو.

عصمت دومره سخت پریشانه شو چي د زنداني ورور په وجه يې پر زړهٔ د مرګ دوره راغله. له نړۍ يې د تل دپاره سترګي پټي کړې.

د کور ټول وګړي يوه لحظه خوشحال او بیا پر د عصمت د مرګ غم ولوېدی، ټول خلک حیران وو چي په دې کور کي څه کیسه روانه ده.

شکیب د خپلو ورونو پوښتنه وکړه چي طاهر خو زهٔ خبر شوم چي هغه هم په زندان کي دی او پاته شو دا نور ورونه مي چېري دي.

د عصمت ښځي په ژړا کي ورته وویل چي "هغه خو دي مړهٔ شول او عصمت هم مړ شو، ورشه په هغه بله خونه کي پروت دی. ګل مینه له یو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ يې کورته راوستله د سنګسار حکم پر شوی دی، ستري محکمې دغه اعلان کړی دی". خبري يې ختمي کړي نهٔ وې چي دروازهٔ وټکېدله، ټولو کسانو مخونه پټ کړي دي، نهٔ يې ښځو ته وکتل نهٔ د کور عزت ته، تلاشي يې شروع کړه په کومو خونو کي چي متین او ګل مینه زنداني ول دواړه يې و ایستل، په نامعلومه خوا يې یوووړل. دا

2021.01.22 08:57

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله کار روايي دومره اچانک وشوه چې هیچا يې هم سود نهٔ شو ایستی، لکه خوب دومره اچانک.

شکیب چې هر څو ناري وکړې خو بې وهلو او ټکولو يو څه په لاس نهٔ ورغلل. موټران ولاړل په کور کې ماتم شو، عصمت ته يې په نیمه شپه کې غسل ورکړی، د جومات مشر ملا ورته وویل چې "باید ژر تر ژره خاورو ته وسپارل سي". د شپې پر یوولس بجې یې عصمت خاورو ته وسپاری چې د زورورو انسانانو کور ؤ ټول په ماتم بدل شو، څو ورځې وروسته د عصمت د فاتحې کمبلي هم ټولي شوې.

شکیب دومره وار خطا او دومره په زړهٔ زخمي ؤ چې خدای ته به هر وخت په فریاد ؤ چې زما ورور طاهر ژوندی ؤ ما يې ښځه وکړه دا څه ژوند دی، تر دا خو مرګ ښه دی، د بل په لاس خو به مړ شي، په دا بل سهار بېرته له کوره ولاړی هر څه يې پرېښوول.

په زندان کې ګل مینه له ډېرو پریشانیو سخته ناروغه شوه، د ولاړو او ناستو وتلې وه. نهٔ د خوراک وه او نهٔ چښاک. بس ساه يې له خُلې وتله او ننوتله.

په دا سبا جمعه وه، ټول خلک خبر وو چې نن يوه ښځه او سړی سنګساریږي. وختي وختي له کارو څخه کورته راغلل، یو میدان جوړ ؤ چې په هغه کې به يې خلکو ته سزا ورکوله، پخوا دغه د لوبو میدان ؤ خو اوس انسانان کې سنګساریدل، حلالیدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سزاګاني ورکولي کېدلې. ټولو خلکو چې لمونځونه وکړل له لمانځه وروسته هغه د لوبو میدان ته راغلل چې شا و خوا قطار ناست وو، څه ساعت وروسته یو موټر راغی چې توري شیشې یې وې، یو شی نهٔ کي معلومېدی، په هغه کي چې کوم ناست کسانو وو د هغو مخونه ټینګ پټ وو، دري د مخ په سیټ کي وو، څلور د شا په سیټ کي، راشېوه شول، د موټر په باډی کي یې تېرې تېرې ډبرې اچولي وې، هغه یې له موټره راکښته کړې، ټولو تیاري ورته وکړه.

پر مخابره یې حال ورکړی چې موږ تیار یو، تاسي راتلای شئ، په لس منټه کي یو بل موټر راغی په هغه کي یو څو ملایان او یو کس ؤ چې لاسونه یې تر شا ورتړلي ؤ او سترګي یې ټینګي ور پټي کړې وې، له موټره یې راشېوه کړی، له ټولو خلکو یې ځان ته جلا ودرولی.

پنځه ملایان چې په قطار کي ولاړ وو هر ملا له پنځو تر لسو منټو پوري خبري وکړې. اول ملا وویل "څوک چې زنا وکړي او هغه هم د مېړهٔ ښځې سره او هغه بل چې واده لري او زنا وکړي نو په اسلام کي د هغه مرګ سنګسار دی، اوس چې موږ یوه ښځه او یو نر سنګساروو، خو هغه کومه ښځه چې ده هغه ډېره سخته ناجوړه ده، تر درمل لاندي ده، که ژوند ؤ را رواني جمعې ته به سنګسار شي.

ستاسو تر مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه نورو درو ملایانو هم خبري وکړې، ټولو یو رنګه خبري وکړې، اخري ملا چې د ټولو امیر ؤ اخري خبري یې له دا نورو جلا وې هغه وویل چې "سنګسار الله تعالیٰ پر دغه دنیا سزا پیدا کړې یا په اخرت کي ورته یوه سزا نشته، دا الله په دغه وجه پیدا کړې ده چې دا نور خلګ عبرت ځني واخلي او نور څوک بیا داسي کار ونهٔ کړي، دغه اووه کسان چې مخونه یې پټ دي دغه په یو حال کي هم قاتلان نهٔ دي، دغو خلګو ته دا امیر امر دی امیر ته بیا د خدای پاک د قرآن امر دی، د خدای پاک قرآن الله تعالیٰ په خوږ نبي ﷺ نازل کړی دی، هغه څلورو اسماني کتابو څخه یوه کتاب دی چې په دا دنیا کي وجود لري، نور دري کتابونه اوس دلته نشته، نو دغه کسان به دغه ګنهګار په کاڼو ولي. دا سړي په خپله خُله اقرار کړی دی چې ما له دې ښځي سره په لار دوه واره بد کار هم وکړی، زهٔ مائینه لرم، څلور بچیان لرم، په دغي ښځي زهٔ عاشق وم، له ډېره وخته او عصمت ما پر غلطه لار روان کړی او دغه ښځه ما خطا کړله، د دغي ښځي یوه ګناه نسه خو موږ هغې ښځي ته په دغه سزا ورکوو چې تهٔ کونډه شوې او وې او بل مېړه دي نهٔ وای کړی ورسره تللې وې نو اوس به مو دغه سړي ته ورنکاح کړې وې، خو ستا مېړهٔ، مېړه یې ژوندی دی، نو تهٔ ولي له غیر محرم سړي سره تللې، خبري رالنډوم او اوس ګناه کار ته سزا ورکول کېږي تاسو یو هم له خپله ځایه مهٔ ښورئ". یوه کس ته یې وویل "سړی راوله او دغي کندي ته یې ورکوز کړه". هغه متین راوستی او کندي ته یې ورکوز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی چې نیم بدن یې معلومېدی، ټولو ملایانو او هغو کسانو د تکبیر
په نعره سره له واره په شروع کړه ښه ډېر ساعت وروسته یې امر وکړی
چې بس دی نور ختم شو. چې متین یې وکتلی هغه پر سر د ډېرو ډبرو
لګېدلو په وجه وختي لا پورپرې کړی ؤ.

په ډېر تلوار سره هغه خلګو متین په موټر کې واچاوی او
له هغه ځایه رخصت شول. ما زدیګر یې په شپږ بجې متین د هم
هغه کلي په هدیره کې خاورو ته وسپاری.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په روغتون کي ورځ تر بلي د ګل میني حالت خرابېدی، یو ښه والی یې نهٔ کاوی، د مرګ ورځي یې هم رانـزدې کېدې، د جمعرات په ورځ امیر صاحب له خپلو وسله والو کسانو سره روغتون ته راغی چي د ګل میني حالت یې وکتلی ګل مینه په ځنځیرانو ټینګه تړلې وه، له شکله یې انسان وېرېدلی، دومره په سخته ناجوړي کي وه چي حد یې نهٔ ؤ. امیر صاحب ورته وویل چي "هغه بل ته مو سزا ورکړه سبا دا هم راولئ که په هر حال وي سزا به ورکوئ، باید دا په سزا ورسېږي. وسله والو ورته وویل "سمه ده امیر صاحب، سبا به یې د ماپښین له لمانځه وروسته درولو". ټول له روغتونه ووتل، په ګل میني پسي یې دروازه ټینګه وتړله.

د ګل میني خوراک او څښاک بالکل نهٔ وو، د امیر صاحب په ملګرو کي یو کس امیر ته وویل "امیر صاحب د دغي ښځي حالت ډېر خراب دی. دې ته سزا ژنګه ورکوې، دا ختمه ده، هلته به یې سنګسار میدان ته ژنګه بیایې، یو څو ورځي صبر وکړه چي لږ یې حال برابر شي بیا به یې په سزا ورسوئ، تر اوسه تر درمل لاندي ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ورته وویل "سمه ده بیا یې یو څو ورځې پرېږدئ چې حالت یې سم شي بیا به یې سنګسار کړو، زما هم خوښه ده". ټول بېرته هغه خپلو وتاکو ته سره ولاړل.

شپه تېره شوه، په سبا سهار د جمعې ورځ وه اعلان وشو چې په را روانه جمعه هغه ښځه سنګساریږي، په دا جمعه یو څه مصروفیات دي ټول مجاهدین دې خپل سنګرونه ټینګ کړي دښمن هر وخت حمله کولای شي.

ورځې او شپې تېرېدلې، یوه ورځ بیا امیر صاحب روغتون ته د ګل مینې پوښتنې او د کتنې دپاره ورغی، روغتون ته یې دومره زیات مجاهدین مړي او ټپیان راوړي وو چې په جنګ کې ډېر زیات زیان ور اوښتی ؤ، امیر صاحب ډېر خفه شو، تر ډېره وخته یې ګل مینه هېره وه چې د ټولو پوښتنه یې وکړه، بیا یې د ګل مینې د کوټې چوکیدار ته وویل "هغه ښځه څنګه ده، ته یې دروازه خلاصه کړه چې و یې ګورو". چوکیدار د ګل مینې د کوټې دروازه خلاصه کړه، ګل مینه هسې ژوندۍ وه، ساه کې چلېدله، نوره مړۀ وه، امیر صاحب ورته وویل "نن چار شنبه ده، بل سبا یې راولئ چې په سزا یې ورسوو".

عسکر ورته وویل چې "سمه ده امیر صاحب". امیر صاحب په ډېره خواشینۍ سره تر روغتون ووتی او د خپل وطاق په خوا روان شو.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره امین مسرور

په دویمه ورځ یې ګل مینه د روغتون څخه را وایستهاو سیدها یې و هغه میدان ته یووړه چېرې چې دوې اوونۍ مخکې متین سنګسار شوی ؤ. هغه خلک او هغه ملایان ټول راټول شوي وو، د میدان ګېر چاپیره د خلکو رش دومره زیات وو چې د پښو ایښوولو ځای کې نهٔ ؤ. کله چې یې ګل مینه په شنه بورقعه کې له موټره را ښکته کړه نو ګل مینه ناروغې په سوب نهٔ شوای تلای، دوو کسانو تر وستخ نیولې را وسته او په هغه کنده کې یې ودروله په کومه کنده کې چې متین یې سنګسار کړی ؤ نو کندي ته نږدې د خلکو په هجوم کې څلور پنځهٔ کسان مخان پټ کړي د دې نظارې په انتظار ناست وو. چې څنګه د امیر صاحب په حکم د سنګسار ډبرې په لاس کې ولاړ کسانو شروع پر کوله ناستو هغو پنځو کسانو د خپلو څادرانو کلاشنکوفونه را ویستل او سم د لاسه یې پر هغو کسانو ډکان شروع کړل کومو چې ډبرې په لاس کې وې. ډکان په دومره شدت او اچانک وو چې هیڅ هم د جوابي کار روایي سوچ او تیاري نهٔ شوای کولای. ټولو تاخت کړل، چا چېرې چا چېرې منډې وهلې او ځانونه یې له دې ډکانو بچ کول. امیر صاحب او د هغه سره راغلي ملګو هم تاخت کړل. یو څو وسله والو کوم چې د امیر صاحب سره راغلي وو او لړ لېرې ولاړ وو څه جوابي ډکان ضرور وکړل خو ناره دا جوړه شوه چې دښمن په لوی تعداد برید کړی دی، ځانونه او امیر صاحب وژغورئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امين مسرور

کافره

دا پيښه بېخي ناڅاپه وه چي د هيچا په وه او ګومان کي لا نه وه. په راغلو پنځو کسانو کي دوو زر زر ګل مينه له کندي را وايسته او لړ لېري ولاړ موټر ته يې ورسوله. موټر تيار ستارټ ولاړ وو، په موټر کي د ګل ميني او دوو کسانو د کښېنستو سره سم هغه نور دري کسان هم په ټکانو کولو کولو ځانونه و موټر ته ورسول او داسي موټر د خپل منزل په لور روان شو. هلته امير صاحب په دې سر نه خلاصېدی چي دا کيسه څنګه پېښه شوه، دا کسان څوک وو او داسي يې څله وکړل.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چې یو روسی غټ جیپ ؤ په کچه سړک د غرهٔ په خوا ډېر تېز روان ؤ او په موټر کې ناست د ګل مینې سره شپږ نور کسان هم وو. ګل مینه بې هوشه وه، یو کس چې ګل مینه یې په غېږ کې ټینګه نیولې وه د اوبو بوتل په لاس کې د ګل مینې په خُله کې یې اوبه ور توئیولې، ګل مینې د لږ ساعت د پاره سترګه خلاصې کړې، چې ځنګه یې په هغه کس سترګې ولګېدې نو د خُلې یې ډېر په زهیر او کمزوري بږغ کې ووتل؛

"بابا!"

" هو زهٔ بچیه، ستا بابا"

د ګل مینې ساه لنډه لنډه کېده، سلګۍ یې شروع شوې بیا یې په لړزانده بږغ وویل

"بابا!"

"ستا قربان سم، زهٔ وځنډېدم ګنې ما به تهٔ له وخته لا له دې بنده خلاصه کړې وې، " سرور په ژړا ژړا کې ورته وویل. څنګ ته یې ناست داروخان هم ورسره ژړل.

د ګل مینې سترګې نېغې د پلار پر څېرې برابرې وې، پلار سرور ته یې رډ رډ کتل، پر مخ یې مسکا خوره وه، یوه سلګۍ یې ووهله او بیا یې پلار مخاطب کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"با......... با" ګل میني دا ځل آخري سلګۍ ووهله او د تل د پاره یې سترګې پټې کړې. سرور د ګل میني سر په خپل غېږ کې ونیوی او په چیغو شو. دارو خان هم ورسره په ژړا شو. ټوله ورځ یې تر ماخوستنه مزل وکړی، دا ټوله لار سرور ګل مینه په غېږ کې نیولې وه او ړه ړه یې د ګل میني و زېړ مختـه کتـل. آخر موټر ودرېدی، دارو خان پر سرور بږغ وکړی چې

"سروره! کور راورسېدی." سرور چې له موټره دباندې وکتل نو واقعي کور را رسېدلی ؤ. د ګل میني مړی یې په ځولۍ کې کورته یووړی. هوسۍ چې د ګل میني مړی ولیدی نو په هم هغه ساعت بې سوده شوه. سرور ګل مینه پرېښووله او هوسۍ ته متوجه شو، د کلي ګاونډ خلک سره خبر شول، ټول کلی نر او ښځه د سرور کورته راغلل، د هر انسان سترګې له اوښکو ډکې وې، هر یو د سرور په غم کې له دهٔ سره شریک وو.

ګل مینه یې په سرو سترګو په هم هغه شپه د غرهٔ په دامان کې خاورو ته وسپارله. کله چې د ګل میني د فاتحې کمبله ټوله شوه نو د امیر صاحب کسانو هم د سرور پسې دې کلي ته پل را ورسوی. د خلګو یې د سرور او ګل میني په هکله پوښتنې وکړې خو کلیوالو دې ځل دا مړانه ښکاره کړه چې حال یې نهٔ ووایه. نو آخر دې کسانو په کلي کې دا مشهوره کړه چې یوه کافره چې هغه د زنا په تور کې موږ نیولې وه، یو څو کسانو هغه له بنده را وتښتوله دې کلي ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه، که هر چا دې خلکو ته پناه یا بل څه کومک ورکړی، د خپل ژوند او مرګ خپله ذمه وار دی. خلک وام واخستل چې دا خو سرور ښئي. داروخان سرور ته دم ساعت ویل چې له دې ځای ورکېږه ګنې ژوندی به دې وخوري. سرور هم د داروخان مشوره ومنله او د تګ اراده یې وکړه.

ورځ او شپې تېرېدې،. دې اوازې د کلي د خلکو په خُلو کې د ګل میني قبر د کافرې د قبر او دا غر چېرې چې د دې غرۀ په دامان کې د ګل میني قبرۀ د کافرې غرۀ په نوم مشهور کړو. سرور چې دا حالات ولیدل نو د هوسۍ سره د خپل کلي څخه د ټول عمر د پاره ولاړی...... بلکې هغه هېواد یې لا هم د تل د پاره پرېښوو ی...... په کوم کې چې د ګل میني قبر د کافرې قبر او هغه غر د کافرې غرۀ په نوم مشهور شو د کوم غرۀ څخه چې لاندې پراته دوولسو کلیو ته د رڼو اوبو سرې چینې تلې چې خلکو پرې اودسونه او غسلونه کول، په هم دې اوبو د دې دوولسو کلیو بدی هم جوړې وې او هم یې په دا اوبو هر قسمه تندۀ ماتوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولني يادابښت

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه له ټېرو اوو کلونو راهيسې لګيا ده د مورنۍ ژبي پښتو خدمت کوي او داهڅه کوي چي خپله پښتو د نورو مترقي ژبو په قطار کښي سياله ودروي. د هم دې سيالۍ په لړ کښي دا دی د ټولني له اړخه د پښتو کتابونو د خپرولو په لړ کښي پنځم د پښتو کتاب (ناول) "کافره" چي ليکوال ئې ښاغلی امين مسرور دی په دې هيله خپروي چي دا کتاب به د پښتو ادب په لمن کښي يوه غوره اضافه وګرځي.

ښاغلی امين مسرور د پښتو ژبي يو تکړه شاعر سره سره يو ښه نثر ليکونکی هم دی. له تېرو دوولسيزو راهيسې لګيا دی خپلي خوږې پښتو ته خدمت کوي.

"سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه" و ښاغلي امين مسرور ته پر دې زيار مبارکي وړاندې کوي او هيله څني کوي چي په راتلونکي وختونو کښي به هم داسي د پښتو ژبي و خدمت ته ملا تړي.

ستاسو ورور

صدر: سيد عباس شاه مخلص

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

SPATQ

بک پلس B+

ډي 5، جناح سینټر، جناح روډ، کوئټه

0333-7759497 | 0302-3823974

bookplus44@gm...

www.facebook.com/bookplus

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library